கயர்கண்ணி மாலை

கயற்கண்ணி மாலை

[அங்கயற்கண்ணி மாலை, கடம்பவனவல்லி பதிகம்,
ஸ்ரீ சுந்தரேசுவரர் துதி என்பவற்றுடன்]

மகாமகோபாத்தியாய
டாக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஐயரவர்கள்

மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர்
நூல் நிலையம்

திருவான்மியூர் — சென்னை-41

1970

முதற் பதிப்பு
நவம்பர், 1970

எவர்ரெடி பிரிண்டர்ஸ், தி. நகர், சென்னை-17.

விலை ரூ. 1-25

3/3

நன்றியுரை

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களை நன்கு பதிப்பித்து உலகுக்கு உதவுவது இந்த நூலகத்தின் தலையான குறிக்கோளும் பணியும் ஆகும். டாக்டர் ஐயர் அவர்கள் அயராது சேகரித்து வைத்த பல அரிய தமிழ் நூல்களை இந்நூலகம் தன்னகத்தே கொண்டிருக்கிறது. அவற்றைச் சிறிதளவேனும் பதிப்பித்து அச்சிட்டு வெளியிடப் போதுமான பொருள் வசதி இல்லை. இந்த நிலையில் வைதிக சமயத்தையும் கல்வியையும் பரப்புவதற்கு 1866-ஆம் ஆண்டு நிறுவப்பட்ட திருமயிலை ஆர்ய மத சபையினர், இந்நூலகத்துக்குச் சென்ற மார்ச்சு மாதம் ரூபாய் ஐந்நூறு வழங்கியதைப் பெரிதும் பாராட்டுகிறோம். நல்லவர்கள் அடங்கிய அந்தச் சபையின் நிர்வாகிகளுக்கு இந்த நிலையம் நன்றி செலுத்துகிறது.

இந்தப் பண உதவியைக் கொண்டு இந்த நூல் அச்சிட்டு வெளியிடப்பெறுகிறது. இதில் அடங்கிய பனுவல்கள் தெய்வ பக்தியையும் தமிழ் மொழியையும் வளர்க்கும் பெற்றியை உடையன. தமிழுலகத்திற்குத் தனித்தெய்வமான ஸ்ரீ அங்கயற்கண்ணி தேவியின் அருள் எங்கும் நிலவுக!

இந்தப் பொருளுதவியைப் பெறுவதற்கு உறுதுணையாக இருந்த திரு ரா. விசுவநாத ஐயர் அவர்களுக்கு நன்றி உரித்தாகும். இந் நூலை நன்கு ஆராய்ந்து குறிப்புரையும், ஆராய்ச்சி உரையும் குறுகிய காலத்தில் எழுதி உதவிய திரு கி. வா. ஜகந்நாதன் அவர்களுக்கும் இந் நூலகம் பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளது,

இந் நூலைத் தமிழுலகம் ஏற்று மேன்மேலும் ஆதரவு கொடுப்பின் இதைப் போன்ற அரிய தமிழ் நூல்களை வருங்காலத்தில் அதிகமாக அச்சிடும் பணியை இந் நூலகம் மகிழ்ச்சியுடன் மேற்கொள்ளும்.

15–10–70
சென்னை–41

நல். முருகேச முதலியார்
செயலர்
டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் நூலகம்

பொருளடக்கம்

முன்னுரை

பழங்காலத்தில் தமிழ் பயிலும் மாணுக்கர்கள் முறையே ஐந்து வகை இலக்கணங்களையும் தெரிந்து கொள்வார்கள். பல பாடல்களைப் பயின்ற ஊக்கத்தால் செய்யுள் இயற்றும் ஆர்வம் அவர்களுக்கு உண்டாகும். இலக்கியத் தொடர்பினல் சொற்களை ஆளும் வகையும், பொருள்களை அமைக்கும் திறனும், இலக்கணங்களின் பழக்கத்தால் பிழையின்றிப் பாடல் பாடும் ஆற்றலும் அமையும். இளம் பருவத்தில் பலவகை இலக்கியங் களைப் படித்த ஆற்றலைக் கொண்டு தனிப் பாடல்களை முதலில் பாடுவார் கள் ; பின்பு சிறு சிறு பிரபந்தங்களைப் பாடுவார்கள். படிக்கும்போதுகூட முதலில் கருவி நூல்களாகிய அந்தாதி, தூது, உலா, கோவை முதலிய பிரபந்தங்களைப் படிப்பது வழக்கம். அவ்வாறே செய்யுள் இயற்றுகின்ற போதும் அந்தாதி முதலிய சிறு பிரபந்தங்களைப் பாடுவது வழக்கம். பெரிய புலவர்கள்கூடத் தொடர்நிலைச் செய்யுளை இயற்றுவதற்கு முன்னுல் சிறிய பிரபந்தங்களை இயற்றினுர்கள் என்பது வரலாற்றுல் தெரிகிறது. கவிச் சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர் இராமாயணம் பாடுவதற்கு முன்பு சில சிறு பிரபந்தங்களை இயற்றியிருக்கிருர். இப்படியே வேறு புலவர்களும் செய் திருக்கிருர்கள்.

திரிசிரபுரம் மகாவித்துவான் மீனுட்சிசுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் பல பிரபந்தங்களையும் புராணங்களையும் இயற்றிய பெரும் புலவர். அவருடைய வரலாற்றைப் பார்த்தால் சின்னஞ்சிறு பருவத்திலிருந்தே அவருடைய கவியாற்றல் எவ்வாறு வளர்ந்தது என்பது புலனுகும். சிறிய பிரபந்தங் களைச் செய்து அப்பால் புராணங்களைப் பாடும் ஆற்றல் அவருக்கு உண்டா யிற்று. பெரிய நூல்களை இயற்றும் போதும் பிரபந்தங்களைச் செய்ததுண்டு. எனினும் செய்யுள் பாடப் புகும்போது முதலில் தனிப் பாடல்களையும் சிறிய சிறிய பிரபந்தங்களையும் இயற்றுவது புலவர்களுடைய வழக்கம்.

தமிழ் நாட்டில் பலகாலமாக மங்கி மறைந்திருந்த சங்க நூல்களை வெளிப்படுத்தித் தண்டமிழ்த் தாய் பல அணிகலன்களைப் பூண்டு களி நடம் புரியச் செய்த வள்ளலாகிய ஐயரவர்கள் தம் இளமைக் காலத்தில் பல ஆசிரியர்களை அண்டிப் 'பருகுவன் அன்ன ஆர்வத்'தோடு நூல்களைப் பயின்ருர். இவருடைய பெருந்தாகத்தை மகா வித்துவான் மீனுட்சி சுந்தரம் பிள்ளை அவர்களே போக்கினுர்கள். பிள்ளையவர்களிடம் பயில் வதற்கு முன்பே ஐயரவர்களுக்குத் தமிழில் ஓரளவு புலமை இருந்தது, இலக்கண இலக்கியச் செறிவோடு செய்யுள் பாடும் திறனும் இவரிடத்தில் முகிழ்த்தது. அந்தக் காலத்தில் இவர் சிறிய பாடல்களையும், தனிப் பிரபந்தங்களையும் பாடியிருக்கிருர். பிள்ளையவர்களிடம் வந்து பயின்ற போதும் பல பிரபந்தங்களைப் பாடியதுண்டு. பிற்காலத்திலும் பல செய்யுளைப் பாடிவந்தார். மகா கவியினுடைய மாணுக்கராக இருந்த இந்தப் பெருமானுக்குக் கவிபாடுவதென்பது எளிய செயல்.

ஆனுல், பழம் பெரும் புலவர்களுடைய பாடல்களில் ஈடுபட்ட இவர் தம்முடைய கவிகளை விளம்பரப்படுத்திக் கொள்வதை விரும்பவில்லை. ஆயினும் உள்ளுணர்ச்சி உந்தும்போதெல்லாம் பாடி வருவார்.

சில சிறப்பான நிகழ்ச்சிகளில் இவர் பாடிய தனிப் பாடல்களை 'என் சரித்திரத்'திலும் பிற கட்டுரைகளிலும் காணலாம். இவர் இரவு நேரத்தில் படுத்துக் கொண்ட பிறகு சிவபெருமானைப் பற்றிப் பல பாடல்களை வாய்மொழியாகச் சொல்லிக் கொண்டு வருவார். அருகில் யாரேனும் படுத்திருந்தால் பழம் பாடலை இவர் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார் என்றே தோற்றும். ஓய்வு கொள்ளும் போதெல்லாம் சிவ நாமத்தைச் சொல்வதும், உறங்குவதற்கு முன்பு பல பாடல்களைப் பாடுவதும் இவருக்கு உரிய இயல்பு. மகாகவியின் மாணாக்கராக இருந்தமையினாலும், இயல்பாக செய்யுள் இயற்றும் அறிவாற்றல் அமைந்தமையினாலும் இவர் தங்கு தடங்கலின்றிப் பேசுவதைப் போலவே பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு வருவார். சிவபெருமானை மனத்தில் தியானித்துக் கொண்டு நூற்றுக்கணக்கான பாடல்களை அப்படிப் பல இரவுகளில் பாடியது உண்டு. அவற்றை எல்லாம் எழுதுவதற்கு அப்போது அருகில் யார் இருக்க முடியும்? இவ்வாறு இவர் பாடிய பாடல்கள் எல்லாவற்றையும் தொகுத்தால் ஆயிரக் கணக்கில் கிடைக்கும். அவற்றை இவர் எழுதிவைக்கவில்லை. சின்னஞ் சிறு பிராயத்தில் இவர் பாடிய பல சிறு நூல்களும் இவரால் பாதுகாத்து வைக்கப் பெறவில்லை.

இவர் இளமைக் காலத்தில் பல பிரபந்தங்களைப் பாடினார் என்பதை "என் சரித்திரம்" கூறும். கல்வி வளர்ச்சியைப் பற்றிச் சொல்லும்போது, 'சிதம்பரம் பிள்ளையிடம் பல ஏட்டுச் சுவடிகள் இருந்தன, அவற்றைத் தனியே ஓர் அறையில் தொகுத்து வைத்துக் கருத்துடன் அவர் பாதுகாத்து வந்தார். அச்சுவடிகளில் சிலவற்றை நான் சில சமயங்களில் படித்துப் பார்ப்பேன். சதகங்கள், மாலைகள் முதலிய நூல்களைப் படித்துப் படித்து உண்டான பழக்கத்தால் அவற்றின் ஓசையைப் பின்பற்றி நான் செய்யுள் இயற்றத் தொடங்கினேன். எதுகை மோனைகள் அமைய வேண்டும் என்பது பழக்கத்தால் ஒருவாறு தெரிய வந்தது. ஆனால் அசை, சீர், தளை, தொடை முதலிய பாகுபாடுகளோ வேறு வகையான யாப்பிலக்கண விதியோ எனக்குத் தெரியவில்லை. சதகப் பாட்டுக்களைப் போன்ற விருத்தங்களைப் பாடலானேன். குன்னத்தில் ஆதிகும்பேசுவரர் விஷயமாகவும் மங்களாம்பிகை விஷயமாகவும் சில பாடல்கள் இயற்றினேன். தாயுமானவர் பாடல், பட்டினத்துப் பிள்ளையார் பாடல் முதலியவற்றிலே கண்ட கருத்துக்களை அப்படியே அமைத்தேன். "நான் பெண்கள் அழகிலே ஈடுபட்டுக் காலத்தைக் கடத்தி விட்டேன். அவர்கள் மயக்கத்திற் பட்டு வாழ்க்கையை வீணாக்கினேன்" என்றும், "செல்வரைப் புகழ்ந்து பாடி அலைந்து துன்புற்றேன்" என்றும் கருத்துக்களை அமைத்துச் செய்யுட்களை இயற்றினேன். பழம் பாடல்களின் ஓசையை மாதிரியாக வைத்துக்கொண்டு அதைப் போலவே அவற்றின் கருத்துக்களை அப்படியே அமைத்துக்கொள்வதைப் பெருமையாக நான் கருதினேன்' என்று எழுதியிருக்கிறார்.

வேறோரிடத்தில், 'ஆசிரியர்' சில அன்பர்களுடைய வேண்டுகோளின்படி தஞ்சைக்குச் சென்று ஒரு மாதம் இருந்தார். அப்போது நான் உத்தமதானபுரம் சென்று என் தாய் தந்தையருடன் இருந்து வரலானேன். திருப்பெருந்துறைப் புராணத்தை என் ஆசிரியர் இயற்றிக்கொண்டு வந்த சந்தர்ப்பமாதலின் என் மனம் அவர் கவித்துவத்தில் ஒன்றிப்போயிருந்தது. நானும் செய்யுள் இயற்றும் முயற்சியில் ஈடு படலானேன். உத்தமதானபுரத்தில் தங்கியபோது ஓய்வு இருந்தமையால் அம்முயற்சி அதிகமாயிற்று. தனிப்பாடல்கள் பல இயற்றினேன். முதலில் கலைமகள் விஷயமாகச்

செய்யுட்களை இயற்றத் தொடங்கினேன். நான் சொல்லச் சொல்ல என் சிறிய தந்தையார் எழுதி வந்தார். சில வெண்பாக்களையும் சில கட்டளைக் கலித்துறைகளையும் இயற்றினேன். இவ்வாறு பாடல்களை இயற்றி வந்த பொழுது என் மனத்துள்ளே ஒரு பெருமிதம் உண்டாகும்' என்று எழுதியிருக்கிறார்.

பிறிதோரிடத்தில், 'அவ்வப்போது சில சிறு பிரபந்தங்களைப்பாடினேன். இவ்விதம் பலவகையிலும் பாடும் பணியில் ஈடுபட்டதால் என் செய்யுள் முயற்சி விருத்தியாகி வந்தது. அதனால் மற்றவர்களுக்குச் சந்தோஷமும் எனக்கு மேன்மேலும் ஊக்கமும் விளைந்தன. சுப்பிரமணிய தேசிகர், ''பிள்ளையவர்களுடைய போக்கை நன்றாகக் கற்றுக் கொண்டிருக்கிறீர். உம்முடைய செய்யுட்கள் அவர்களுடைய ஞாபகத்தை உண்டாக்குகின்றன'' என்று அடிக்கடி சொல்லுவார். பிள்ளையவர்கள் இட்ட பிச்சையே எனது தமிழறிவு என்று வாழ்ந்து வந்த என் உள்ளத்தை அவ்வார்த்தைகள் மிகவும் குளிர்விக்கும்' என்று எழுதியிருக்கிறார்.

இவற்றால் ஐயரவர்களுடைய புலமை ஏற ஏற, செய்யுள் பாடும் பழக்கம் மிகுதியாகி வந்தது என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம்.

இவர் பாடிய தனிப்பாடல்கள் இரண்டு தொகுதிகளாக முன்பே இந்த நூல் நிலைய வெளியீடாக வந்திருக்கின்றன. தேவார பாராயணம் செய்த போது பாடிய பாடல்களும், தலங்களுக்குச் சென்றபோது பாடிய செய்யுட்களும், வெவ்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் பாடிய தனிப் பாடல்களும் அந்தத் தொகுதிகளில் இருக்கின்றன. இவர் சின்னஞ்சிறு பிராயத்தில் பாடிய பல பிரபந்தங்கள் இப்போது கிடைக்கவில்லை.

இவர் சேகரித்து வைத்திருந்த குறிப்புக்களை எல்லாம் அண்மையில் ஆராய்ந்து பார்த்தபோது சில சிறிய பிரபந்தங்கள் கிடைத்தன. அவற்றின் நடையையும், உள்ளுறையையும் பார்க்கையில் அவை ஐயரவர்கள் பாடிய நூல்கள் என்றே தோற்றுகின்றன. இப்போது கிடைத்தவற்றைத் தொகுத்து இந்தப் புத்தகத்தில் வெளியிட்டிருக்கிறோம். இவற்றில் 'கயற் கண்ணிமாலை', 'அங்கயற் கண்ணிமாலை', 'கடம்பவன வல்லி பதிகம்', 'ஸ்ரீ சுந்தரேசுவரர் துதி' என்னும் நான்கு பிரபந்தங்கள் இருக்கின்றன. இவற்றுள் முதலில் இரண்டும் இளமைக் காலத்தில் பாடியனவாகத் தோற்றுகின்றன. பின் இரண்டும் பிற்காலத்தில் இயற்றியிருத்தல் வேண்டும். அவற்றில் கடம்பவனவல்லி பதிகம் எழுதிய குறிப்புப் புத்தகத்தில், 'மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் ஐயரவர்கள், ஸ்ரீ குமரகுருபர சுவாமிகள் இயற்றிய சகலகலாவல்லி மாலைபோல, அம்பிகை, கலைமகள், திருமகள் மீது திருப்பனந்தாள் மடாதிபதி விரும்பிய வண்ணம் பாடியன' என்ற குறிப்பு இருந்தது. அந்தக் குறிப்பிலிருந்து இவர் கலைமகள் மீதும், திருமகள் மீதும் வேறு இரண்டு பதிகங்கள் பாடியிருக்க வேண்டுமென்று தோற்றுகிறது. இத்தகைய நூல்களைத் தாம் செய்ததாக இவர் சொல்லிக் கொள்ளவில்லை. அதனால் அவைபற்றிய விவரங்கள் இவரோடு பழகினவர்களுக்கும் தெரியவில்லை.

முதலில் உள்ள இரண்டு நூல்களும் இளமைப் பருவத்தில் பாடியன ஆதலின் ஐயரவர்கள் 'என் சரித்திரத்தில்' குறித்துள்ளபடி பழைய புலவர்கள் தங்களுடைய குறைகளை எடுத்துச் சொல்வது போன்ற அமைப்புக்களை இந்த நூல்களிலுள்ள செய்யுட்களில் பார்க்கலாம். மங்கையர்பால் மனம் மயங்கியது முதலிய பருவத்திற்கு அப்பாற்பட்ட குற்றங்களைச் சொன்னவை, முந்தையோர் பாடல்களை அடியொற்றிப் பாடினவை.

இப் பெரும் பேராசிரியர் திருவிளையாடல் புராணத்தில் மிக்க ஈடுபாடு உடையவர். இவரே பல சமயங்களில் திருவிளையாடல் புராணச் சொற் பொழிவு ஆற்றியிருக்கிறார். ஆகையால் மதுரையை ஒட்டியே இந்தப் பிர பந்தங்கள் இவர் திருவாக்கில் எழுந்தன. இவற்றில் பல திருவிளை யாடற் கதைகளைக் குறித்திருக்கிறார்.

கயற்கண்ணி மாலையில் மீனாட்சியம்மையின் பெருமைகளைப் பல வாறு பாடி யிருக்கிறார். அந்த நூலின் 96-ஆவது பாடலிலிருந்து தொடர்ச் சியாகத் திருவிளையாடல் வரலாறுகளை அமைக்கிறார். அவற்றின் தொடர்பாக இரண்டாவது பிரபந்தமாகிய அங்கயற்கண்ணி மாலையில் எஞ்சிய திருவிளை யாடற் கதைகள் வருகின்றன. ஆனால் அந்த நூல் முழுவதும் கிடைக்க வில்லை. 57 செய்யுட்களும், 58-ஆவது செய்யுளின் ஒரு பகுதியும் கிடைத் துள்ளன. அவற்றின் அமைப்பைப் பார்க்கும்போது திருவிளையாடல் வரலாறு முழுவதும் சொல்லி, வேறு கருத்துக்களையும் அமைத்து நூறு செய்யுட்களால் பிரபந்தத்தை நிறைவேற்றியிருக்க வேண்டு மென்று தோற்றுகிறது.

தலங்களைப் பற்றிய செய்திகளை யார் சொன்னாலும் தொகுப்பது இப் புலவர் பெருமானுக்கு இயல்பாக இருந்தது. இவர் குறித்துள்ள குறிப்புக் களில் எத்தனையோ தலங்களைப் பற்றிய நுட்பங்களைக் காணலாம். ஆகவே, இவர் பாடிய பாடல்களில் ஒரு தலத்தைப் பற்றிய நூலாக இருந்தாலும் வேறு பல தலங்களைப் பற்றிய செய்திகள் இடையில் வருதல் வியப்பன்று. அந்த வகையில் கயற்கண்ணி மாலையில் காஞ்சீபுரம், திருவாஞ்சியம், இன்னம்பர் ஆகிய தலச் செய்திகள் வருகின்றன. பின்னுள்ள நூல்களில் வேணுபுரத்தையும், திருவக்கரையையும் குறிக்கிறார்.

அந்தக் காலத்தில் ஐயரவர்களுக்குத் தண்டமிழ்ப் புலமையில் எத்தனை ஆசை இருந்தது என்பதனைப் பல குறிப்புக்கள் காட்டுகின்றன.

"குவியாதென் புந்தி குசைநுனி போல்மிகக் கூர்ந்திடவும்" (18)
"......................கல்வி விதமனைத்தும்
வடியாது நித்தம் பெருகவும்" (89)

என்பவற்றில் இவ்வேட்கையைக் காணுகின்றோம். 'மறதி இல்லாமலும் கலக்கம் இல்லாமலும் தெளிவுடன் தமிழறிவு சிறக்க வேண்டும்' என்ற விருப்பம் இவர் உள்ளத்தில் இருந்தது.

"பொருத்த முறுதமிழ்ப் பன்னூலும் ஆய்ந்தென்ஓர்
போதுமில்லாது
உருத்த மறவிக் கடற்படிந் தேயல்லல் உற்றுமிக
வருத்தம் அடைந்தனன்" (67)
"திடனுர் தமிழ்மொழிப் பன்னூல்கள் ஆய்ந்தும் தெளிவின்றிஉள்
மடனுர்ந்த என்னை" (68)
"சீரினை மேவிய செந்தமிழ் கற்றும் தெளிதலின்றிப்
போரினை மேவிய வீணனை" (8)

என்பவற்றைக் காண்க.

அங்கயற் கண்ணி மாலையிலும்,
"பாடியலுந் தமிழ்நூல்கள் பலபடித்தும் அறிவின்றி" (13)

" தேன்தோய் சுவைத்தமிழைத் தெள்ளித் தெளியாது " (44)

என வருவனவற்றையும் காண்க.

பேரவைகளில் சொற்பொழிவு ஆற்றும் திறன் வேண்டும் என்பதை இறைவியிடம் விண்ணப்பித்துக் கொள்கிறார் :

" படித்தவை சொல்லும் திறமை படைத்தலின்றித், துடித்தேன்"(5)
" அவையிடை மேவுதற்கும்.........எய்யாது " (12)
" புவிபாலர் முன்னம் பொருந்தியஞ் சாது புகன்றிடவும் " (18)
" அவ்வளக்கவியை
ஏய்ந்த புலவர் இடைப்பிர சங்கம் இயற்றவும் " (66)

என்பவற்றில் இந்த விழைவு பொலிவதைக் காணலாம். இனிய கவிபாட வேண்டும் என்னும் வேட்கையைப் பல பாடல்களில் புலப்படுத்துகின்றார்.

" செம்பொருட் பாஓதுதற்கும் " (12)
" நாற்கவி பாடவும் " (18)
" நீட்சிபெறும் இன்புறு கவிபாட " (33)
" நாற்கவி பாடச்செய்வாய் " (47)

முதலியவற்றைக் காண்க. இவற்றையன்றி 47, 49, 64, 66, 67, 68, 71, 73, 84, 89, 98—ஆம் பாடல்களிலும், அங்கயற் கண்ணி மாலையில், 14, 17, 22, 42—ஆம் பாடல்களிலும் இக் கருத்தைக் காணலாம் .

இத் தமிழ் வள்ளல் சைவத்தில் ஊற்றமுடையவர். தேவாரத்தில் பற்றுடையவர். பிற்காலத்தில் நாடோறும் தேவார பாராயணம் செய்து வந்தார். சிவபூசையையும் மேற்கொண்டு வந்தார். இவருடைய தந்தையார் சிவ பூசா துரந்தரர். ஆதலின் இளமைப் பருவத்திலே சிவபக்தி இப் புலவர் பெருமானுடைய உள்ளத்தில் முளைவிட்டு வளரலாயிற்று.

தேவார பாராயணத்திலும் பிற பாராயணத்திலும் இவருக்கிருந்த ஆர்வம்,

" சைவநல் ஆரியர்சொல், தேவார பாரணஞ் செய்யாது " (கயற். 3)
" நின்சீரை அடிக்கடியான் பாராயணஞ்செயச் செய்வாய் " (47)

என்பவற்றில் புலனாகிறது.

சிவ பூசையில் உள்ள பற்று,
" சிவபூசை செய்யாதே திரியெனை" (4)
" பூசனைபண்ணிப், பின்னர் உண்ணேனெனினும் " (9)

என்பவற்றால் தெரிய வரும்.

இந்தப் பெரும்புலவருக்கு இளமையிலேயே பல நூல்களில் பயிற்சி இருந்தமையை அவ்வந் நூல்களில் உள்ள சொல்லையும் பொருளையும் அங்கங்கு ஆளுதலால் உணரலாம்.

" பந்தனைப் பாவியை மக்கட் பதடியை ". (8)

என்பதில் வரும் மக்கட்பதடி என்பது திருக்குறளில் வரும் சொற்றொடர் ஆட்சி.

" ஏரி நிறைந்தனைய செல்வன் கண்டாய் " என்பதைப் படித்த நினைவில் எழுந்தது,

" ஏரிப் புனலன்ன பொன்னே " (கடம்ப. 8)

என்னும் பகுதி. கம்பராமாயணத்தில் வரும் சாதுகை என்னும் சொல்லை,

" சாதுகை மாந்தர்தம் சங்கமுற " (79)

என்னும் இடத்தில் ஆளுகிறார்.

" பம்புதிரைக் கடலதனைப் பசுபதிவே ணியிலுறுநான்
கம்புதமார் தருகூடல் அங்கயற்க ணாயகியே " (11)

என்பதில் அம்புதம் என்ற அரிய சொல்லை ஆள்கிறார். அது மேகத்தைக் குறிப்பது. அது, "அம்புதம் நால்களால் நீடு கூடல் " என்ற தேவாரத்தைக் கண்டு அமைத்தது. குமரகுருபரர் மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழில், "ஆணிப்பொன் வில்லிபுணர் மாணிக்க வல்லியுடன் அம்புலீ யாடவாவே" என்பதில் இறைவனை 'ஆணிப்பொன் வில்லி' என்கிறார். அத் தொடரை இக்கவிஞர்,

" ஆணிப்பொன் வில்லி தனக்கமிழ்தே " (கடம்ப. 10)

என்பதில் அமைத்துள்ளார்.

" எல்லாஞ்செய் சித்த ரெனவேயக்
காலத் தெழுந்தருளும்
அல்லார் களத்தர்க்கிப் பொல்லானை
யாளுமென் றன்னவரோ
டுல்லாச மாக விருக்கும்
பொழுதி லுரைத்தருள்வாய்
கல்லார் தமையும் புரப்பாய்தென்
கூடற் கயற்கண்ணியே " (35)

என்பது,

" ஆய்முத்துப் பந்தரின் மெல்லணை மீதுன் அருகிருந்து
நீமுத்தந் தாவென் றவர்கொஞ்சும் வேளையில் நித்தநித்தம்
வேய்முத்த ரோடென் குறைகளெல் லாமெல்ல மெல்லச்சொன்னால்
வாய்முத்தஞ் சிந்தி விடுமோநெல் வேலி வடிவம்மையே"

என்னும் பழம் பாடலை ஒட்டிப் பாடியதாகும்.

" விந்தா டவிக்கன்றி நின்பாத தாமரை மேவுறலென்
சிந்தா டவிக்கியை யாதுகொ லோசெக மீன்றவன்னே
சந்தா டவிசண்ப காடவி கற்ப தருவடவி
வந்தா ரடவி பலசூழ் கடம்ப வனவல்லியே" (கடம்ப. 3)

என்னும் பாடல், 'வெண்டாமரைக்கன்றி' என்னும் சகலகலாவல்லி மாலைப் பாடலை அடியொற்றியதாகும்.

சிலேடை நயம் அமைந்த சில வினாக்களைச் சில பாடல்களிற் பார்க்கலாம்.

"மருவழி யாத்தளிர் மாநிழ லூடென்றும் வாழ்பவன்சொல்

இருபடி முன்ன மளித்தா னெனின்மற் றியைபறச்சொல்
ஒருபடி நீயளித் திட்டதென்னே'' (15)

என்பதில் அளக்கும் படி, பூமி என்ற இரண்டு பொருள்களில் படி என்னும் சொல்லை வைத்து வினவுகின்ற நயம் அறிந்து இன்புறற்குரியது. இப்படியே வன்னி என்னும் சொல்லுக்கு நெருப்பு, கிளி என்றுள்ள இரண்டு பொருளையும் எண்ணி,

"சென்னி யிடைவிண் ணதிசூடு மண்ணல் திருக்கரத்து
வன்னிவைத் தானென்ன வோநீயுஞ் செங்கையில் வன்னிகொண்
டாய்'' (23)

என்ற நயமான வினா எழுகிறது. இவற்றை யன்றி வேறு வகையில் நயமான சில வினாக்கள் கயற்கண்ணிமாலையில் அமைந்திருக்கின்றன.

'நீ அறப்பெருஞ் செல்வியாக இருந்தும் நின்'கணவருக்குப் பிட்சாடனர் என்னும் பேர் இருப்பதை ஏன் நீக்கவில்லை? (14) என்பது ஒரு கேள்வி.

'எல்லா உலகையும் பாதுகாக்கும் நீ பாண்டி நாட்டுக்கு மாத்திரம் அரசியாக இருந்து ஆண்டது ஏன்?' (16) என்பது மற்றொரு நயமான வினா. 'மலையத்துவச பாண்டியனுக்குப் பின்பு நாட்டை நீ ஆண்டதறிந்தும் உன்னை அபலை என்பது நியாயமா?' (17) என்பது ஒரு சுவையான கேள்வி. 'சிவபெருமானுடைய இடப்பாகத்தில் எப்பொழுதும் தங்கி இருக்கும் நீ இமய அரசன் மகளாகவும், பாண்டியன் மகளாகவும் வந்தது எப்படி?' (19) என்பது பிறிதொரு வினா.

'பாம்புகள் உன்னுடைய மயில் போன்ற சாயலுக்கு அஞ்சி ஒரு துன்பம் விளைவிக்காமல் இருக்கும் என்று எண்ணியோ அவற்றைச் சிவபெருமான் அணிகலனாக அணிந்தான்?' (26) என்பதிலும், 'விழிகளுக்கு எத்தனையோ உவமை இருக்கவும், கயற்கண்ணியாகிய உன் கண்ணிற்கு உவமை ஆகும் பொருட்டுக் கயல்மீன் என்ன புண்ணியம் செய்ததுவோ?' (27) என்பதிலும், 'சிவபெருமானோடு உன்னை அபேதமென்று சொல்பவர்கள் நாணம் அடையும்படி நீ தனியே கன்னிகையாய் நெடுங்காலம் உலகை ஆண்டது ஏன்?' (30) என்பதிலும், 'நீ மதுரையில் அரசியாக ஆண்டதைச் சற்றும் எண்ணாமல் உன் கணவர் அதே நகர வீதியில் திருவடி வருந்த வளையையும் விறகையும் விற்றுத் திரிந்தது முறையா?' (34) என்பதிலும், 'வெள்ளி மலையை இல்லாகவும், தங்கமலையை வில்லாகவும் கொண்ட சிவபெருமான் வீடுதோறும் பிச்சை வாங்குவது முறையா?' (37) என்பதிலும் உள்ள நயம் அறிந்து மகிழ்வதற்குரியது.

வடக்கே இமாசலத்தில் பார்வதி திருமணம் நிகழ்ந்தபோது கூட்ட மிகுதியால் அம்மலை தாழ்ந்தது. அப்போது நிலத்தைச் சமப்படுத்துவதற்காக இறைவன் அகத்திய முனிவரைத் தென்னாட்டுக்கு அனுப்பினான். அவர் பொதியில் மலையிற் சென்று தங்க, நிலம் சமநிலை பெற்றது. திருமணம் நிறைவேறிய பின் மீண்டும் திருக்கைலைக்குப்போக வேண்டியவர் அகத்தியர். ஆயினும் பாண்டி நாடும், பொதியிலும், தென்றலும், தமிழும் அவர் உள்ளத்தைக் கொள்ளை கொண்டன வாதலின் அவர் இங்கே தங்கிவிட்டார். இதனால் பாண்டி நாடு முதலியவற்றின் சிறப்புப் புலனாகிறது. இது குறிப்பாகப் புலப்படும்படி,

"முன்ன மதனின் மணக்கோலங் கண்டிட முப்புவனம்

மன்னு மனைவரும் வந்து மகத்திய மாதவன்றன்
என்னந்த வுத்தரத் தேகா திருந்தன னென்றெய்வமே
கன்னங் கறுத்த குழலாய்தென் கூடற் கயற்கண்ணியே'' (31)

என்ற வினவை எழுப்புகிறார்.

முன்னுள்ள இரண்டு நூல்களுக்கும் பின்னுள்ள இரண்டு நூல்களுக்கும் நடையிலும் பொருளமைதியிலும் வேறுபாடு இருப்பது தெளிவாகத் தெரிகிறது. முன்னுள்ளவற்றில் தமிழறிவு, கவிபாடும் ஆற்றல் முதலிவவற்றை இளைய உள்ளம் அவாவிப் பாடுவதைக் காண்கிறோம்; பின்னுள்ளவற்றில் அவை இல்லை. முன்னுள்ளவற்றில் தம்முடைய குறைகளாகப் பலவற்றைக் கூறுகிறார். பழம்புலவர்கள் கூறுவனபோல மங்கையர் மயலில் உழந்தேனென்றும், புல்லரைப் பாடி வருந்தினேனென்றும், புறச்சமயம் புக்குக் குலைந்தேனென்றும் இளம்புலவர் பாடுகிறார். அவர் புறச்சமயம் புக்கு வருந்துவதற்கு இடமே இல்லை. ஆயினும் அங்கயற் கண்ணி மாலையில், ''பாழ்த்த புறச்சமயப் பாழை அடைந்துபிறர், தாழ்த்த வருந்தும் தமியேனை'' (30) என்கிறார். இத்தகையவை அநுபவத்தை உரைக்காமல், பழம்பாடல்களைப் பின்பற்றிப் பாடியவை என்பது தெள்ளத் தெளியத் தெரிகிறது. 'என் சரித்திர'த்தில் இதைப்பற்றி இப்புலவர்பிரான் கூறியிருப்பதை முன்பு பார்த்தோம்.

இளம்பருவத்தில் முளைவிட்ட கவிப்புலமை, மாபெருங் கவிஞர் ஒருவர்பால் கற்கும்போது தளிர்விட்டு அரும்பி மலர்ந்து, முதிர்ந்த பருவத்தில் இப்பெருமானிடம் கனிந்து நின்றது.

இவர் இயற்றிய செய்யுட்கள் முழுவதும் கிடைக்காவிட்டாலும் கிடைத்தவற்றையேனும் தொகுத்து வெளியிடும் பேறு கிடைத்ததற்கு முருகன் திருவருளை வழுத்துகிறேன். இனியும் பாடல்கள் கிடைக்குமானால் அவற்றையும் வெளியிடும் வாய்ப்பு நேரும் என்று எண்ணுகிறேன்.

இந்த நூலை வெளியிடுவதற்குத் திருமயிலை ஆரியமத சபையினர் பொருளுதவி புரிந்தனர். அவர்களுக்கு இந்த நூல் நிலையத்தின் சார்பில் நன்றியறிவைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இதை ஆராய்ந்து குறிப்புரை எழுதி வெளியிடும்போது சிரஞ்சீவி பாலகவி மு. கோ. இராமனும், சிரஞ்சீவி வித்துவான் ஜி. எஸ். அனந்த நாராயணனும் உதவி புரிந்தார்கள். அவர்களுக்கு என் நன்றியறிவு உரியது.

'காந்தமலை'
சென்னை-28

கி. வா. ஜகந்நாதன்
7-11-1970.

கயற்கண்ணி மாலை

காப்பு

(தரவு கொச்சகக் கலிப்பா)

செம்மைவள மல்கு திருக்கூட லங்கயற்கண்
அம்மை யடியிணையை யன்பினுடன் யான்பாடத
தம்மை மறந்த தபோதனர்முன் வந்தருளும்
வெம்மைதவி ரருட்சித்தி வேழத்தைப் போற்றுவமே

நூல்

(கட்டளைக் கலித்துறை)

1. தடையேனைத் தீயவர்ச் சார்ந்துதுன்
மார்க்கஞ் சரிக்கவிழை
நடையேனை வஞ்சமுஞ் சூதும்பொல்
லாங்கு நறுமொறுப்பும்
உடையேனை நின்னை யொருகாலத்
தேனு முரைத்தறியாக்
கடையேனைக் காத்தரு டென்கூடல்
வாழுங் கயற்கண்ணியே.

காப்பு : திருக்கூடல் - மதுரை. அங்கயற்கண் அம்மை - மீனாட்சி. சித்தி வேழம்: இத்தலத்திலுள்ள விநாயகர்.

1. தடையேனை - பல தடைகளை உடைய என்னை. தீயவர் சார்ந்து - தீயவர்களைச் சார்ந்து. சரிக்க - செல்ல. நடையேனை - நடத்தை உடைய என்னை. நறுமொறுப்பு - பொருமை.

2. மாத்தரு நீழ லிடத்தா
னிடத்து வளர்ந்தகிலம்
பூத்தருள் வாயருள் பூண்டருள்
வாயன்பர் புந்திவிழை
வீத்தருள் வாயன்பு சற்றுமில்
லேனையு மெண்ணலின்றிக்
காத்தருள் வாய்வையைத் தென்கூடல்
வாழுங் கயற்கண்ணியே.

3. நாவார நின்னை நவிலாது
சைவநல் லாரியர்சொல்
தேவார பாரணஞ் செய்யாது
வீணரைச் சேர்ந்தொழுகித்
தீவாய் நரகுக் கிரையாகு
வேனைத் தியங்கவிடேல்
காவாய் புனல்வையைத் தென்கூடல்
வாழும் கயற்கண்ணியே.

4. வேஞ்சின மாதி மிகுத்தே
சிதடரை மேவிநிதம்
தாஞ்சிவ பூசை செயாதே
திரியெனைச் சார்ந்தருள்வாய்
வாஞ்சிய மாதித் தலந்தோறு
மேவிய வள்ளறனைக்
காஞ்சியிற் பூசிக்குந் தென்கூடல்
வாழுங் கயற்கண்ணியே.

---

2. மாத்தரு நீழல் இடத்தான் - காஞ்சிபுரத்தில் மாமரத்தின் நிழலில் உள்ளவன். இடத்து - வாம பாகத்தில். ஈந்தருள்வாயென்பது எதுகை நோக்கி வலித்தது. எண்ணல் இன்றி - என் குற்றங்களை எண்ணுதல் இல்லாமல்.

3. சைவம் நல் ஆரியர் - சைவ சமய ஆசாரியர்கள். தேவாரம் என்ருலும் திருவாசகம், திருக்கோவையார் ஆகியவற்றையும் கொள்க. பாரணம் - பாராயணம்.

4. வேம் சினம் - உள்ளம் வெப்பமுற்றுத் தோன்றும் சினம். சினம் ஆதி என்றது, காமம், லோபம் மோகம், கோபம், மதம், மாச்சரியம் என்பவற்றை. சிதடரை - குருடரை ; இங்கே, ஞானக்கண் இல்லாதவரை. தாம் - மனம் விரும்பித் தாவுகின்ற. திரிகின்ற என்னை. வாஞ்சியம் - சோழ நாட்டிலுள்ள திருவாஞ்சிய மென்னும் சிவத்தலம்.

5. படித்தேன் படித்தவை சொல்லும்
திறமை படைத்தலின்றித்
துடித்தேனி னன்பர்கள் போலே
யெவரும் சொலும்பொருட்டு
நடித்தே னினிச்சகி யேனென்னைக்
காத்தரு ளாரணிபூங்
கடித்தே னுகுபொழிற் றென்கூடல்
வாழுங் கயற்கண்ணியே.

6. வஞ்சன் பிறரை யிகழ்ந்தேசுந்
தீமை மலிந்தியலும்
நெஞ்சன் கொடியரைக் கொண்டாடி
வாடுபு நின்னைவிட்ட
தஞ்சனென் ருலுநின் மஞ்சனன்
ரேவெற் றளரவிடேல்
கஞ்சன் புகழ்வுறு தென்கூடல்
வாழுங் கயற்கண்ணியே.

7. வாரணி கொங்கை மடவார்
கலவி மயலிற்பட்டே
தாரணி யேசத் தளர்வேனைத்
துன்பிடைத் தள்ளிவிடேல்
நாரணி யாருயிர் நாயக
மேமுன் நரலைதந்த
காரணி கண்ட ரிடத்தாய்தென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

---

5. ''இணருழ்த்தும் நாரு மலரனையர் கற்ற, துணர விரித்துரையா தார்'' (குறள், 650) என்பதை நினைந்து, 'படித்தவை சொல்லுந் திறமை படைத்தலின்றித் துடித்தேன்' என்ருர். நடித்தேன்: ''நாடகத்தால் உன் அடியார் போல்நடித்து'' (திருவாசகம்). கடி - நறுமணமுடைய.

6. வாடுபு - வாடி. தஞ்சன் - எளியவன். மஞ்சன் - மைந்தன்; ''நானுனக்கு மகனலனே'' (திருவருட்பா). எற்றளரவிடேல் - என்னைத் தளரவிடாதே, கஞ்சன் - தாமரையில் வாழும் பிரமன்.

7. வார் - கச்சு. துன்பிடை - துன்பத்தில். நரலை - கடல். கார் - நஞ்சு ; ஆகுபெயர்.

8. நிந்தனைக் கொள்கல மானேனை
   நீசனை நேயமிலாப்
பந்தனைப் பாவியை மக்கட்
   பதடியைப் பார்த்தருள்வாய்
சிந்தனை வாக்கினுக் கெட்டாத
   சிற்பரன் றேவிசெவ்வேற்
கந்தனை யீன்றரு ளன்னேதென்
   கூடற் கயற்கண்ணியே.

9. பண்ணேனெனினும் நினைத்துதி
   பூசனை பண்ணிப்பின்னர்
உண்ணேனெனினு முனதடி
   யார்தமக் குற்றசெய்ய
நண்ணேனெனினும் நினைவலஞ்
   செய்து நலமடையக்
கண்ணேனெனினு மருள்வாய்தென்
   கூடற் கயற்கண்ணியே.

10. சையந் தனக்கு நிகராகும்
   யான்செ யதன்மமிந்த
வையந் தனக்குப் பெரும்பார
   மாமென் வடிவமந்தோ
உய்யந்த மார்க்க மறியா
   துழிதரு கிற்குமிந்தக்
கையன் றனைவிட் டிடாதேதென்
   கூடற் கயற்கண்ணியே.

---

8. கொள்கலம் - இருப்பிடம். பந்தனை - பந்தத்தை உடைய என்னை. மக்கட் பதடி - பயனில சொல்லுதலால் மக்களுட் பதர் போன்றவன்; "பயனில்சொல் பாராட்டு வானை மகன்எனல், மக்கட் பதடி எனல்" (குறள், 196).

9. துதி பண்ணேனெனினும். பூசனை பண்ணிப் பின்னருண்ணேன்: "உண்பதன்முன் மலர்பறித்திட் டுண்ணா ராகில்" (தேவாரம்). உற்ற - ஏற்ற பணிவிடைகளை. கண்ணேன் - நினையேன்.

10. சையம் - மலை. நான் செய்த அதன்மங்கள் மலைக்கு ஒப்பாகும்; என் வடிவம் பூமிக்குப் பாரமாகும். உய் அந்த மார்க்கம் - அந்தச் சிறந்த சன்மார்க்கத்தை; அந்த: உலகறி சுட்டு. உழிதருகிற்கும் - அலையும். கையன் - இழிந்தவன்.

11. பெரியா னெவனம்மி னென்றே
தருக்குபு பேரறத்தில்
தரியா துழலும் தமியனை
யாளத் தகுமுனக்கே
கிரியா ளரசன் றவத்தா
லுதித்தருள் கேகயமே
கரியா னனத்தனைத் தந்தாய்தென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

12. மெய்யா வுரைக்கின் றனஞ
லவையிடை மேவுதற்கும்
நையாத செம்பொருட் பாவோது
தற்கு நவிலுதற்கும்
எய்யா துழலுவ னின்னன்றி
யோர்துணை யானறியேன்
கையா வமுதக் கடலேதென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

13. மாணுத புல்லர்கள் கூட்டங்
கெழுமி மகிழ்ந்துநின்னைப்
பேணுத நாயிற் கொடியே
னெனினும் பெரிதுமஞ்சி
நாணுது நின்னைச் சரண்புக்
கமையினிந் நாயினுக்குக்
காணுத காட்சி யருள்வாய்தென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

---

11. நம்மின் - நம்மைக்காட்டிலும். தருக்குபு - செருக்கடைந்து. தரியாது - தங்காமல். தமியனை - துணையின்றித் தனியாகவுள்ள அடியேனை. கிரி ஆள் அரசன் - மலையரசனுகிய இமவான். கேகயமே - மென்மையால் மயிலைப் போன்றவளே. கரி ஆனனத்தன் - யானை முகமுடைய விநாயகன்.

12. அவையிடை - நல்லோர் கூடிய சபையில். நையாத - குற்றத்தால் நலிவுபடாத. செம்பொருள் - செம்மையான பொருளையுடைய. பா ஓதுதற்கும் - பிறரியற்றிய பாக்களைப் பலகாலும் படிப்பதற்கும். நவிலுதற்கும் - நானே புதிய பாடலைச் சொல்லுவதற்கும். எய்யாது - அறியாமல். நின் அன்றி - நின்னை அல்லாமல். கையா - கைப்புச்சுவை யில்லாத.

13. மாணுத - சிறப்பைப் பெருத. புல்லர்கள்-இழிதகைமை உடையவர்கள். கெழுமி - பொருந்தி. பேணுத கொடியேன், நாயிற் கொடியேன். காணுத - இதுகாறும் அடியேன் காணுத.

14. இன்னம்ப ராதி யிடந்தோறு
நாளு மெழுந்தருளும்
நின்னன் பருக்குப்பிச் சாடன
நாமமென் நீக்கிலைநீ
முன்னம் படிதனை யீந்து
மிதனை மொழிந்திடுவாய்
கன்னன் மொழியுடைக் கிள்ளாய்தென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

15. மருவழி யாத்தளிர் மாநிழ
லூடென்றும் வாழ்பவன்சொல்
இருபடி முன்ன மளித்தா
னெனின்மற் றியைபறச்சொல்
ஒருபடி நீயளித் திட்டதென்
னேயிஃ துரைத்தருள்வாய்
கருவழித் தாளு மமுதேதென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

16. எல்லா வுலகு மளித்தர
சாளு மியல்புடைநீ
மல்லார் திணிபுயப் பாண்டிய
னாட்டினை மட்டுமணி
வில்லார் முடியணிந் தேயர
சாளும் விதமென்கொலோ
கல்லார்க் கணுகருந் தேனேதென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

---

14. இன்னம்பர்: சோழ நாட்டில் உள்ள ஒரு சிவத்தலம். நின் அன்பர் என்றது சிவபிரானை. படிதனை என்றது இருநாழி நெல்லை. கச்சியில் சிவபெருமான் உமாதேவியாருக்கு இருநாழி நெல்லைத் தந்து முப்பத்திரண்டு அறங்களையும் வளர்க்கச் செய்தான் என்பது புராண வரலாறு. அறப்பெருஞ் செல்வியாக இருந்தும் உன்னுடைய நாயகனுக்குள்ள பிக்ஷாடனர் என்ற பெயரைப் போக்கவில்லையே, இதன் காரணம் என்ன என்றபடி. கன்னல் - கரும்பு. கிள்ளாய் - கிளியைப் போன்றவளே.

15. மரு - நறுமணம். மாநிழல் ஊடு என்றும் வாழ்பவன் - கச்சி ஏகம்பர். சொல் - நெல். இருபடி - இரண்டு படி. மற்று: அசை. இயைபு அற - பொருத்தம் அறும்படி. சொல் - சொல்லுகின்ற. ஒரு படி- ஓர் உலகத்தை. இறைவன் இரண்டு படியை அளிக்க நீ ஒரு படியை அளித்தாய் என்பது நயம். கரு - பிறப்பு.

16. மல் ஆர் - மற்போர் புரியும் செயல் நிறைந்த. திணி புயம் - செறிந்த தோள். மணி வில் ஆர்- நவமணிகளின் ஒளி பொருந்திய. உலகம் எல்லாவற்றையும் பாதுகாத்தருளும் அகிலாண்டேசுவரியாகிய நீ மீனாட்சியாகப் பாண்டியன் நாட்டினைமட்டும் ஆட்சிபுரிந்தது ஏன் என்றபடி.

17. மலையத் துவச வழுதிக்குப்
பின்னலை வாரிதிசூழ்
வலையத்தை நீபரித் தாண்டருள்
செய்த வகையறிந்தும்
அலையத்தை மேவு மறிவோ
ரபலையென் பாரதென்னே
கலையத்தை நானவி லேன்வையைக்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

18. புவிபாலர் முன்னம் பொருந்தியஞ்
சாது புகன்றிடவும்
குவியாதென் புந்தி குசைநுனி
போன்மிகக் கூர்ந்திடவும்
தவியாது கேட்பவர்க் கெல்லா
மினிதுறச் சாற்றவுநாற்
கவிபா டவுமருள் செய்வாய்தென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

19. தனிவா யமல னிடம்பிரி
யாதென்றுந் தங்கியநீ
பனிவா யிமயப் பருப்பத
ராசன்றன் பாவையென

---

17. மலையத்துவச வழுதிக்குப்பின் - நின்னுடைய தந்தையாகிய மலயத்துவச பாண்டியனுக்குப்பின். வாரிதிசூழ் வலையம் - பூமி. பரித்து - தாங்கி. அலை அத்தை மேவும் அறிவோர் - கடலை உவமையாகப் பொருந்தும் அறிவை உடையவர் ; அலை - கடல் : ஆகுபெயர்; அத்தை : அஃதையென் பதன் திரிபு. அபலை - பெண் ; பலமில்லாதவள். உலகத்தையே தாங்கும் வலிமைபெற்ற உன்னைப் பலமில்லாதவள் என்ற பொருளைப் பெற்ற அபலை என்று அறிஞர்கள் சொல்லக் காரணம் என்ன. கலை அத்தை - கலையாகிய அஃதை. நவிலேன் - பயிலேன்.

18. புவிபாலர்-மன்னர். புகன்றிட-பாக்களையும் பொருளையும் சொல்ல. குவியாது - வாடாமல். புந்தி - அறிவு. குசை நுனி - தருப்பையின் நுனி; குசாக்கிரபுத்தி என்பது வழக்கு. கூர்ந்திடவும் - நுட்பம் பெறவும். நாற் கவி - வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா; ஆசு, மதுரம், சித்திரம், வித்தாரம் என்னும் நால்வகைக் கவிகளுமாம்.

19. தனி வாய் - ஒப்பின்மை பொருந்திய. இடம் - இடப் பாகம். விறல் - வலிமை. பஞ்சவன் - மலையத்துவச பாண்டியன். பாவை - மகள். கனிவாய் - கொவ்வைக் கனிபோன்ற வாய். இறைவனிடம் என்றும் பிரியா மல் இருந்தே இமவானுக்கும் பாண்டியனுக்கும் மகளாக வந்தது எப்படி

நனிவாய் விறற்பஞ்ச வன்பாவை
யென்ன நணுகியதென்
கனிவாய் மலர்ந்தருள் செய்வாய்தென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

20. நாவலன் ஞேழமை வாய்ந்தே
கவிஞர்க ளுயகனும்
பாவல னென்றும் வருவா
னளகைப் பதியரசற்
காவல னுயர சர்க்கர
சாயு மணைகுவனின்
காவலன் யாவுநின் சீரேதென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

21, புனல்வாய் பவர்சடைச் செம்மேனிப்
பன்னகப் பூண்டிசைத்தூ
சனல்வாய் விழிமுத் தலைவா
யயிற்படை யண்ணலென
இனல்வாய் மலையத் துவசன்
பெருமகிழ் வெய்துறவெங்
கனல்வாய் உதித்தனை யன்றோதென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

என்றபடி. இதில் தடாதகைப் பிராட்டியார் திருவவதாரம் செய்த திருவிளை யாடல் குறிக்கப் பெற்றது.

20. நாவலன் - சுந்தரமூர்த்திநாயனர்; அவருக்குத் தம்பிரான் தோழர் என்பது ஒரு பெயர். பாவலனுகி வந்தது - நக்கீரரோடு வாதிடும் பொருட்டு வந்தது. அளகைப் பதி அரசற்கு - குபேரனுக்கு. ஆவலன் - நண்பன். காவலன் - இங்கே, கணவன். சிவபெருமான் சிறந்த புலவனுனதும், அரச னுனதும் உன்னுடைய சிறப்பினுல்தான் என்றபடி. 'ஏர்பிடித்தவன் என்ன செய்வான். பானைபிடித்தவள் பாக்கியம்' என்ற பழமொழியை இது நினைப் பிக்கிறது.

21. பவர் சடை - கொடிபோன்ற சடை. பன்னகப் பூண் - பாம்பாகிய அணிகலன். திசைத்தூசு-திசைகளாகிய ஆடை; திகம்பரம். அனல் வாய்ந்த விழி; நெற்றிக்கண். முத்தலைவாய் அயில் - திரிசூலம். சடைமுதல் படை வரைக்குங் கொண்ட அண்ணல் எனக் கூட்டுக. நமக்கு மருகனுக வந்தவன் இத்தகைய அண்ணல் என்று மலையத்துவசன் பெருமகிழ் வெய்துற என இசை யெச்சத்தால் வேண்டிய சொற்களை வருவித்து முடிக்க. இனல் - இன்னல்; துன்பம். தக்க மருகன் வரவில்லையே என்று துன்புற்றுன். வெம் கனல்வாய் - புத்திரகாமேட்டியாகஞ் செய்த தீயில். தடாதகைப் பிராட்டியார் திருவவதாரத்தைக் குறித்தது. அடுத்த பாட்டும் அஃதே.

22. முனைவாய்க் கவைச்சிகை யங்கியி
னூடு முளைத்ததுதான்
தினைவாய் புனத்துச் சிலம்பன்
மகிழச் சிமயமலைச்
சுனைவாய்ச்செந் தாமரை யூடுறு
தோற்றந் துலக்கியதால்
கனைவாய் அளிமுரல் பூங்காத்தென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

23. சென்னி யிடைவிண் ணதிசூடு
மண்ண றிருக்கரத்து
வன்னிவைத் தானென்ன வோநீயுஞ்
செங்கையில் வன்னிகொண்டாய்
உன்னி வழிபடு வார்க்கொரு
வாதரு ளுத்தமியே
கன்னி யிளங்குயி லேபுனற்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

24. வரைவேந்தன் புத்திரி யாய்மரை
யூடுமுன் வந்ததற்கும்
தரைவேந்தன் புத்திரி யாய்த்தழ
லூடு சனித்ததற்கும்

---

22. முனைவாய் - முனை வாய்ந்த. கவைச்சிகை - கிளையாக அமைந்த கொழுந்து. அங்கி - தீ. முளைத்தது - மலையத்துவசன் யாகத்தில் தோன்றியது. புனத்து - கொல்லைகளையுடைய. சிலம்பன் - இமவான். சிமயம் - சிகரம். தாமரையூடுறு தோற்றம் - பார்வதி தேவியார் இமாசலத்தில் ஒரு பொய்கையில் தோற்றிய தாமரையில் திருவவதாரம் செய்தது. துலக்கியது - விளக்கியது. மீனுட்சி தீயில் தோன்றியது, பார்வதி செந்தாமரையில் தோன்றியது போல இருந்தது. தீக்குத் தாமரை உவமை. கனை வாய் - ஒலித்தலையுடைய. அளி - வண்டு. பூங்கா - மலர்ச் சோலை.

23. விண்ணதி - கங்கை. அண்ணல் - சிவபெருமான். வன்னி வைத்தான் - நெருப்பைக் கொண்டான். வன்னி கொண்டாய் - கிளியை ஏந்தினுய். வன்னி என்பதை இருபொருளிற் பயன்படுத்தினுர். ஒருவாது - நீங்காமல்.

24. வரை வேந்தன் - இமவான். மரை - தாமரை. தரை வேந்தன் - மலையத்துவச பாண்டியன். நிரை வேந்து உரிமை-வரிசையாக வந்த அரசுரிமையை. உறும் - ஏற்கும் ; பொருந்தும். ஆல் : அசை. இரண்டு அரசர்

நிரைவேந் துரிமைபெற் றேயர
சாள னினக்குறுமால்
கரைவேந்தர் போற்றும் பதத்தாய்தென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

25. அறையணி சார லிமவான்
புரிந்த வருந்தவம்போல்
நிறையணி செல்வச் செழியற்
கிலைகொ னிகழ்த்திடுவாய்
மறையணி நின்மணங் காணுமை
யாற்பய வாரிவரு
கறையணி கண்ட ரிடத்தாய்தென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

26. அனகப் பரமனுன் சாயற்கு
நெஞ்சக மஞ்சுமென்றே
பனகப் பணியையஞ் சாதணிந்
தானிதைப் பன்னியருள்
எனகத் துயர்ப்பிணிக் கோர்மருந்
தேயன்ப ரெய்ப்பில்வைப்பே
கனகச் சிலம்படித் தேனேதென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

களுக்குப் புத்திரியாய்த் திருவவதாரம் செய்ததற்கு ஏற்றபடி நீ அரசாண்டாய் என்பது கருத்து. கரை வேந்தர்-பிறரால் புகழ் சொல்லப் பெறும் வேந்தர். தடாதகைப் பிராட்டியார் திருவவதாரம் இப்பாடலிலும் வந்துளது.

25. அறை - பாறை. நிறை அணி செல்வச் செழியற்கு - நிறைந்த அழகும் செல்வச் செழிப்புமுள்ள மலையத்துவச பாண்டியனுக்கு. இலை கொல்-அருந்தவமில்லையோ. மறை அணி-மந்திரங்களால் அணிபெற்ற. நின் மணம் காணுமையால் செழியற்கு அருந்தவம் இலைகொல்; மீனாட்சியின் திருமணத்தின் போது மலையத்துவச பாண்டியன் இல்லை என்பதை நினைத்தது, பயவாரி - பாற்கடல். கறை - நஞ்சம் ; ஆகுபெயர்.

26. அனகப் பரமன் - அனகனாகிய பரமசிவன்; அனகன் - பாவ மற்றவன். உன் சாயற்கு - உன்னுடைய மயில்போன்ற சாயலுக்கு ; சாயல் - மென்மை. பனகப்பணி - பன்னகமாகிய அணியை. பாம்பிற்கு மயில் பகை யாதலின் நின்னைக் கண்டு மயிலாக எண்ணிப் பாம்பு எந்தத் துன்பமும் விளைவிக்காது என்றே இறைவன் அதை யணிந்தான் என்றபடி. பன்னி யருள் - திருவாய் மலர்ந்தருள்வாயாக. என் அகத் துயர்ப்பிணிக்கு - அடியே னுடைய உள்ளத்திலுள்ள துயரமாகிய நோய்க்கு. எய்ப்பில் வைப்பு - இளைக்கும்போது பயன்படும் செல்வம்.

27. எண்ணி னயனத் தினுக்குப
மானங்க ளெண்ணிலவால்
மண்ணி னவற்றுட் கயலென்ன
தன்மம் வகுத்ததுவோ
பெண்ணின் மணிநின் றிருவிழி
யோடுறப் பெற்றமையால்
கண்ணின் மணியுறை பாவாய்தென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

28. முற்று தரவு படைத்தேநின்
பாத முளரிதனைப்
பற்று வனுதின மெண்ணுபு
போற்றுமிப் பாதகன்பாற்
சற்று தரவும் படைத்தா
யிலையித் தரணியுளோர்
கற்றுவென் பார்நினை யென்னேதென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

29 சீதங் கமழும் பிறையணி
செஞ்சடைச் செல்வரொடும்
ஏதங் கமழ மிருளாரென்
னுள்ளத் தெழுந்தருள்வாய்
வேதங் கமழும்செவ் வாயர்க்குப்
பாலருள் வித்தகியே
காதங் கமழும் பொழில்சூழ்தென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

---

27. எண்ணின் - ஆராய்ந்து பார்த்தால். நயனத்தினுக்கு - திருவிழிகளுக்கு. உவமைகள் எண்ணில. என்ன தன்மம் வகுத்ததுவோ - என்ன புண்ணியம் செய்ததோ. நின் திருவிழியோடுற - நின்னுடைய அழகிய திருவிழிகளோடு உவமையாகச் சேர்த்துச் சொல்ல. பெற்றமையால் என்ன தன்மம் வகுத்ததுவோ என்று கூட்டுக. கயற்கண்ணி என்று எம்பெருமாட்டியின் கண்ணோடு கயலை இணைத்துச் சொல்லும் பேற்றை எண்ணியபடி.

28. முற்று ஆதரவு - நிறைந்த அன்பு. பற்று - பற்றி; புகலாக எனினும் ஆம். எண்ணுபு - எண்ணி. சற்றும் ஆதரவு என்று உம்மையைப் பிரித்துக் கூட்டுக. கற்று என்பார் - கன்றையுடைய பசு என்பார். யான் கன்றைப் போல நின்னைப் போற்றியும் நீ பசுவைப் போல அருள் செய்யவில்லை, ஆதலின் நின்னைக் கற்று என்பது எவ்வாறு பொருந்தும்.

29. ஏதம் - துன்பம். இருள் ஆர் - அறியாமை நிறைந்த. செவ்வாயர் என்றது திருஞானசம்பந்தப் பெருமானை.

30. அண்டார் புரஞ்செற்ற வெம்மானே
டுன்னை யபேதமென
விண்டார் சமழ்ப்புற நீகன்னி
யாகி விரிதிரைசூழ்
ஒண்டா ரணியை நெடுங்கால
மாண்ட வுதுவென் கொலோ
கண்டார் மொழியுடைக் கிள்ளாய்தென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

31. முன்ன மதனின் மணக்கோலங்
கண்டிட முப்புவனம்
மன்னு மனைவரும் வந்து
மகத்திய மாதவன்றான்
என்னந்த வுத்தரத் தேகா
திருந்தன னென்றெய்வமே
கன்னங் கறுத்த குழலாய்தென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

32. செய்தவ மேது மறியே
னினைத்துதி செய்தறியேன்
வெய்தவ மாற்ற விழைவே
னினதருள் மேவுவனே

---

30. அண்டார் - பகைவராகிய திரிபுராதியர். விண்டார் - கூறியவர்கள். சமழ்ப்பு உற - நாணம் அடைய. உது - அந்தச் செயல். இறைவன் உன்னோடு வேறுபாடற்றவன் என்று சொல்லுவார் நாணுமாறு நீ அவனை விட்டுத் தனியே கன்னிகையாக வந்து உலகை ஆண்ட அந்தத் திருவிளையாடலுக்குக் காரணம் என்ன என்றபடி. கண்டு ஆர் - கற்கண்டைப் போன்ற.

31. முன்னமதனில் - முற்காலத்தில். என் - என்ன காரணம். உத்தரத்து - வடதிசைக்கு. கன்னம் கறுத்த - மிகக் கறுத்த; வழக்குத்தொடர்.

நின் மணக்கோலம் காண மூன்று புவனங்களிலும் உள்ளவர்கள் வந்தும் அகத்தியமுனிவன் தென்னாட்டுக்கு வந்தவன் மீட்டும் வடக்கே ஏகாமல் இங்கேயே இருந்தான்; இதற்குக் காரணம் என்ன என்றபடி. பாண்டி நாட்டின் உயர்வை எண்ணியே இருந்தான் என்பது குறிப்பு.

32. வெய்து அவம் ஆற்ற - வீணே பயனற்ற செயல்களைச் செய்ய. மை - மேகம். கோதண்ட வெற்பு - வில்லாகிய மேருமலையைக் கொண்ட;

மைதவழ் கோதண்ட வெற்பண்ணல்
வாமம் வளர்கரும்பே
கைதவன் செய்தவப் பேறேதென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

33. மாட்சி பெறுகவி வல்லோர்கள்
யாரும் வணங்கியுனை
ஆட்சி யடைந்தனர் நாயடி
யேனு மதுநினைந்தே
நீட்சி பெறுமின் புறுகவி
பாட நிகழ்த்துதற்குக்
காட்சி யளித்தரு டென்கூடல்
வாழுங் கயற்கண்ணியே.

34. மூளைமதி வேணிய னீயர
சாளு முறைமையுன்ன
தளைமணி மாட மறுகூடு
பாத வலர்வெதும்ப
வளைவிற்று மிந்தனம் விற்று
முழன்ற வகையென்கொலோ
களைதவிர்த் தாளு மமுதேதென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

சிவபெருமான் திரிபுர சங்காரம் செய்தபோது மேருவை வில்லாக வளைத்தான் என்பது வரலாறு. வாமம் - இடப்பாகம். கைதவன் - பாண்டியன்.

33. உனை வணங்கி. ஆட்சி - புலமையை ஆளும் விறலை. நீட்சி - நெடிது காலம்.

34. மூளைமதி - பிறையை அணிந்த. மணி அளைந்த மாடம்; மணி - நவமணிகள்; அழகுமாம். மறுகு ஊடு - வீதியின் நடுவே. இந்தனம் - விறகு. களை - வினையினால் உண்டாகிய இளைப்பு.

நீ அரசியாக இருந்தும் உன் உயர்வை எண்ணாமல் சிவபெருமான் வீதியில் நடந்து வளையையும் விறகையும் விற்றுத் திரிந்தது ஏன் என்றபடி. இப்பாடலில் வளையல் விற்ற திருவிளையாடலும் விறகு விற்ற திருவிளையாடலும் குறிக்கப்பெற்றன.

35. எல்லாஞ்செய் சித்த ரெனவேயக்
காலத் தெழுந்தருளும்
அல்லார் களத்தர்க்கிப் பொல்லானை
யாளுமென் றன்னவரோ
டுல்லாச மாக விருக்கும்
பொழுதி லுரைத்தருள்வாய்
கல்லார் தமையும் புரப்பாய்தென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

36. அற்பக னின்ற னடித்தா
மரையிணைக் கன்புசெய
நிற்பதன் றுல்நெஞ்ச மென்செய்கு
வேனிதை நிற்கவருள்
வெற்பக மேய கிளியே
வருண்மழை மின்னிடையே
கற்பக மேதெள் ளமுதேதென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

37. வெள்ளிப் பிறங்கலை யில்லாவில்
லாக்கொண்டு மேருவினைத்
துள்ளித் திரிவிடைச் சொக்கேசர்
வீதிக டோறுமிரந்
தள்ளிக் கொடுமென வேற்றிடு
வாரைய மாங்கதென்னே
கள்ளக் கயவர்க் கரியாய்தென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

---

35. இறைவன் எல்லாம் வல்ல சித்தராக எழுந்தருளியது மதுரைத் திருவிளையாடல்களில் ஒன்று. அல் ஆர் களத்தர்க்கு - விடத்தின் கருமை நிறைந்த திருக்கழுத்தை உடைய சிவபெருமானுக்கு. உல்லாசமாக - மிக்க மகிழ்ச்சியோடு. புரப்பாய் - காப்பாற்றும் பேரருள் உடையாய். "ஆய்முத்துப் பந்தரின் மெல்லணை மீதுன் அருகிருந்து, நீமுத்தம் தாவென் றவர்கொஞ் சும் வேளையில் நித்தநித்தம், வேய்முத்த ரோடென் குறைகளெல் லாமெல்ல மெல்லச்சொன்னால், வாய்முத்தம் சிந்தி விடுமோநெல் வேலி வடிவம் மையே" என்ற பாடல் இதனோடு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

36. அல் பகல் - இரவும் பகலும்.

37. வெள்ளிப் பிறங்கலை இல்லாகவும், மேருவினை வில்லாகவும் கொண்டு; பிறங்கல் - மலை; இல் - இருப்பிடம். விடை - இடபம். ஐயம் ஏற்றிடுவார்; ஐயம் - பிச்சை. ஆங்கு : அசை. வெள்ளிமலையையும், மேருமலையையும் கொண்டவர் பிச்சை எடுப்பதற்கு என்ன காரணம் என்ற படி.

38. ஒண்ணுதன் மங்கையர் போர்க்கோலந்
தாங்கி யுடன்வரப்போய்
விண்ணுதல் வெள்ளி விலங்கற்
கணங்களை வென்றுபின்னும்
அண்ணுதல் செய்து சினங்காட்டி
நின்றிடு மாற்றல்கண்ட
கண்ணுத லுண்மகிழ் வென்னேதென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

39. மனையொடு மக்களு நிச்சய
மென்று மனங்கொடுன்னைத்
தினையள வேனு நினையாத
பாவியைச் சிந்திப்பையோ
வனைமறை யந்தமு மன்பர்க
ணெஞ்சமும் வாழ்மணியே
கனைகடல் சூழ்புவி யேத்துதென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

40. உயல்விளை யாடு மனத்தாரை
யென்று முறுதலின்றி
அயல்விளை யாடு மனவண்டுன்
பாத வலர்பற்றுமோ
புயல்விளை யாடு மிமவான்
பயந்திட்ட புத்தமுதே
கயல்விளை யாடும் வயல்சூழ்தென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

---

38. ஒள் நுதல் - ஒளியை உடைய நெற்றி. விண் நுதல் - வானோர்கள் புகழுகின்ற. வெள்ளி விலங்கல் கணங்களை - வெள்ளிமலையாகிய கைலாசத்தில் உள்ள பூதகணங்களை. அண்ணுதல் செய்து - நெருங்கிச் சென்று. கண்ணுதல் - நெற்றியில் கண்ணுடைய சிவபெருமான். உள் மகிழ்வு - உள்ளத்தின்கண் மகிழ்ந்தது.

மீனாட்சியம்மை திக்குவிசயம் செய்து கைலாசத்தில் சிவ பெருமானுடைய படைகளாகிய பூதங்களை வென்று கோபம் காட்டி நின்றபொழுது, அதுகண்டு வெறுக்காமல் மகிழ்ச்சி அடைந்ததற்கு என்ன காரணம் என்பது கருத்து.

39. நிச்சயம் என்று - உறுதியான துணை என்று. மனம் கொடு - மனத்தில் எண்ணி. மறை அந்தம் - உபநிடதம். கனை - ஒலிக்கின்ற.

40. உயல் விளையாடும் - உய்யும் நெறியில் எப்பொழுதும் உலாவும். அயல் - அடியார் இல்லாத அயலிடங்களில். புயல் - மேகம். பயந்திட்ட - பெற்ற.

41. வண்டேன் முடியிம வானுக்கும்
வீர வழுதிக்கு நீ
ஒண்டே னலர்வா யெரிவாய்
மகளா யுதித்தமையால்
பண்டே யுறுமடி யார்க்கெளி
யாயெனப் பன்னுவதைக்
கண்டேனுன் பாலடி யேன்புனற்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

42. திரையற்ற தோற்றக் கடல்வீழ்ந்து
வான்கரை சேர்தலின்றி
வரையற்ற துன்ப மடைந்தேனுக்
காரருள் வைப்பதென்றோ
உரையற்ற மாற்றுயர் பொன்னேமின்
னேரிடை யுத்தமியே
கரையற்ற வின்பக் கடலேதென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

43. ஏகுற்ற வென்மன வானர
முன்ற னிருகமல
வாகுற்ற பாத மலர்பற்று
மோவிம வான்மகளாய்ப்
போகுற்ற செல்வி புராதனன்
வாமம் பொருந்தனமே
காகுத்தன் சோதரி தென்கூடல்
வாழுங் கயற்கண்ணியே.

---

41. இமவானுக்கு அலரினிடத்திலும், வழுதிக்கு எரியினிடத்திலும் திருவவதாரம் செய்தமையால். வண் தேன்முடி - வளவிய தேனடைகளே உடைய சிகரம். வழுதி - பாண்டியன். உன்பால் கண்டேன்; கண்டேன் - அறிந்தேன்.

42. திரையற்ற கடல், தோற்றக்கடல்; தோற்றம் - பிறவி. வான்கரை - மேலான முத்தி யென்னும் கரை. வரை அற்ற - எல்லே இல்லாத. உரை அற்ற - உரைத்தல் என்னும் செயலுக்கு உட்படாத; சாதாரணப் பொன் உரைக்கப் படுவது; அம்மையாகிய பொன் உரையற்றது. மின் நேர் இடை - மின்னலே ஒத்த இடையை உடைய.

43. ஏகுற்ற - கண்டபடி திரிந்த. வாகு - அழகு. குரங்கு மலரைப் பிய்த்து எறியுமே அன்றிப் பற்ருது என்ற குறிப்புத் தோன்றியது. போகுற்ற - திருவவதாரம் செய்த புராதனன் - பழைய பரமசிவன். வாமம் - இடப்பாகம். பொருந்தும் அன்னமே. காகுத்தன் - இராமனுக அவதரித்த திருமால்.

44\. குயவாய் மகளிர் நலவாய்
நுடங்கு கொடியிடைவாய்
நயவா யுறுசெய்ய வாய்நசை
மேவுபு நான்மெலிந்தேன்
பயவாய் விழுந்து வருந்தா
வணமருள் பாலிப்பையே
கயவாய்க்கு முத்தி தருங்கூடல்
வாழுங் கயற்கண்ணியே.

45\. கூற்றுன தொன்றுண்டென் றெண்ணுது
வீணசை கொண்டுநல்லோர்த்
தூற்ரு வுழலுமிந் நாயேனே
யாளத் துணிவைகொல்லோ
நீற்ரு னிடமுறு நின்மலே
யேபன் னியமமுந்தென்
காற்ருன் மணங்கமழ் தென்கூடல்
வாழுங் கயற்கண்ணியே.

46\. சென்னித் தலத்து மதியணிந்
தாடுஞ் சிவபெருமான்
வன்னித் திருநய னத்தான்
மதன்றனே மாய்த்ததுதான்
என்னித் திலவெண் ணகையா
யியம்புதி யென்றனக்குக்
கன்னிப் பெடையனப் பூந்தடக்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

44\. மகளிர் குயவாய் - பெண்களின் தனங்களில். மகளிர் என்பதை இடைநிலே விளக்காகக் கொண்டு மற்றவற்ரேடும் கூட்டுக. நலவாய் - அழகில்; நலம் - அழகு. நுடங்கு - தளர்கின்ற. கொடியிடைவாய் - கொடி போன்ற இடையில். நயவாய் - மென்மையில். செய்ய வாய் - சிவந்த வாயில். செய்ய வாய் என்பது ஒழிய ஏனைய நான்கு வாய்களும் ஏழாம் வேற்றுமை உருபு. நசை மேவுபு - விருப்பத்தை அடைந்து. பயவாய் - அச்சத்தில். கயவாய்க்கு - கரிக்குருவிக்கு ; சிவபெருமான் ஒரு கரிக்குருவிக்கு முத்தி கொடுத்தது திருவிளேயாடல்களில் ஒன்று.

45\. கூற்றுனது - யமனுனவன் ; அஃறிணேயாகச் சொன்னபடி. வீண் நசை - வீணன ஆசை. நல்லோர்த் தூற்ரு - நல்லவர்களே இகழ்ந்து. நீற்ருன் - திருநீறணிந்த சிவபெருமான். இடம் – வாம பாகம். பல் நியமமும் - பல தெருக்களும். தென்காற்று - தென்றற்காற்று.

46\. வன்னித்திரு நயனத்தால் - நெற்றியிலுள்ள நெருப்புக்கண்ணுல். மதன் - மன்மதன். என் - என்ன காரணம். நித்திலம் - முத்துப்போன்ற. அனப்பூந்தடம் - அன்னத்தையும் மலரையும் உடைய தடாகம்.

சிவ பெருமான் நின்னேக் காதல் செய்திருக்கவும், மன்மதனே மாய்த்தது என்ன காரணம் என்பது குறிப்பு.

47. ஆரா வமுத மனேயநின்
சீரை யடிக்கடியான்
பாரா யணஞ்செயச் செய்வாய்பின்
ஞற்கவி பாடச்செய்வாய்
நாரா யணனுக் கருமைச்
சகோதரி நாரணிநீர்க்
காராருஞ் சோலே புடைசூழ்தென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

48. ஆண மிலாத மடவோர்கள்
கூட்டத் தகப்பட்டுளக்
கோணன் மரீஇக்குலே வுற்றன
ஞலேய கோவென்செய்வேன்
பேண வருமருந் தேயிம்
மயக்கப் பிசாசொழியக்
காண விழைந்தனன் றென்கூடல்
வாழுங் கயற்கண்ணியே.

49. திருவளிப் பாய்மிடித் தீர்வளிப்
பாயெனேச் சேர்ந்தவருக்
குருவளிப் பாய்நல் லுணர்வளிப்
பாய்கவி யோதத்திறம்
மருவளிப் பாய்நன் மனமளிப்
பாய்மிக வாதைசெயும்
கருவழிப் பாய்புனற் றென்கூடல்
வாழுங் கயற்கண்ணியே.

---

47. ஆராவமுதம் - தெவிட்டாத அமுதம். பின் நாற்கவி. நீர்க் கார் - நீரை நிரம்ப உடைய மேகம்.

48. ஆணம் - அன்பு. மடவோர்கள் - அறிவற்றவர்கள். உள்ளக் கோணல் மரீஇ. பேண வரும் - அன்பு செய்தால் அருள் செய்ய வருகின்ற. மருந்தே - அமுதம் போன்றவளே. காண - நின்னேத் தரிசிக்க.

49. திரு - செல்வம். மிடித் தீர்வு - வறுமை போதல். உரு - நல்ல மேனி. உணர்வு - ஞானம். திறம் மருவ அளிப்பாய்; மருவ - பொருந்த. மருவ அளிப்பாய் என்றது மருவளிப்பாய் என்று நின்றது, செய்யுள் விகாரம். கரு - பிறப்பு.

50. எண்ணிற் கடங்குத லின்ருற்
றுயர மிருமிடியும்
புண்ணிற் றழற்சுடு கோல்நுழைந்
தாங்குப் புகுந்தலைக்கும்
மண்ணிற் றுணையுனை யல்லாம
லாரிதை மாற்றியருள்
கண்ணிற் பருகுசெந் தேனேதென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

51. தீதுந் துயர்செயுங் காமாதி
யாறுமென் சிந்தைநின்று
போதும் படிக்குக் கருணைசெய்
வாய்முப் புவனமுமீன்
றேது முதுமை யுருதுறை
கன்னி யிளமயிலே
காதும் பவப்பகை யேபுனற்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

52. ஓயாது பாழுக் குழைத்தே
நலத்தை யொழித்துநன்னூல்
ஆயாது வீயு மடியேனைச்
சீறி யகற்றிவிடேல்
தேயா மதிமுகச் செவ்வா
யருள்விழிச் சிற்றிடையாய்
காயா மலர்நிறத் தாயேதென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

---

50. துயரம் அடங்குதல் இன்ருல். இரு மிடியும் - பெரிய வறுமையும். தழல் சுடு கோல் - நெருப்பில் சுட்ட கோல். அலைக்கும் - வருத்தும். உனை அல்லாமல் துணை ஆர். இதை - இந்த நிலையை. கண்ணில் பருகுசெந்தேன் என்றது, காட்சிக்கு இனியவள் என்றபடி.

51. காமாதி ஆறும் - காமம் முதலிய ஆறு உட்பகைகளையும்; காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியம் என்பன. போதும் படிக்கு - நீங்கும்வண்ணம். முப் புவனமும் ஈன்று ஏதும் முதுமை உருது உறை கன்னி இளமயிலே; "அகிலாண்ட கோடியீன்ற, அன்னையே பின்னையும் கன்னியென மறைபேசும் ஆனந்தரூபமயிலே" (தாயுமானவர்). காதும் - துன்புறுத்தும். பவப்பகையே - பிறவிக்குப் பகையாக இருப்பவளே; பிறவியை ஒழிப்பவள் என்றபடி.

52. பாழுக்கு - பயனில்லாத செயலுக்கு. வீயும் - இறந்துபடும். தேயா மதி: இல்பொருளுவமை.

53. ஆவா மனத்திற் கடிமைப்பட்
டேபுல னைந்தின்வழி
ஓவா துழலு மடியேற்குன்
சேவை யுறுதலுண்டோ
நீவா வருள்புரி வாயெனப்
போற்றி னிலத்தொருவர்
காவாருண் டோமலர்க் காவார்தென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

54. வெங்கைக் கடகளி றன்னரோ
ரைவர் மெலிவுறுத்தச்
சங்கைக் கரிய துயரடைந்
தேனெனைத் தாங்குதியால்
செங்கைப் பசுங்கிளித் தாயே
யடியர்கள் சிந்தையுறை
கங்கைச்; சடாதரன் வாழ்வேதென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

55. வானேய் கரமுடை யாயென
மூடரை வாழ்த்திநொந்து
யானேய் துயரத்திற் கெல்லையுண்
டோமுக்க ணெந்தையிடத்
தேனே திசைதொறுஞ் சென்றே
யமரர்ச் செயித்தவிறற்
கானேய் குழற்குயி லேகூடல்
வாழுங் கயற்கண்ணியே.

---

53. ஆவா - அந்தோ. ஓவாது - இடைவிடாமல். சேவை - தரிசனம். போற்றின் காவாதவர் உண்டோ; நான் போற்றியும் நீகாப்பாற்றவில்லை என்பது குறிப்பு. மலர்க்கா ஆர் - மலரை உடைய சோலைகள் நிறைந்த.

54. ஐவர் என்றது ஐம்பொறிகளை. ஐம்பொறிகளுக்குக் களிறு உவமை; "உரனென்னுந் தோட்டியான் ஓரைந்துங் காப்பான்" (குறள், 24). சங்கைக்கரிய - கணக்குக்கு உட்படாத.

55. வான் ஏய் - ஈகையால் மேகத்தையொத்த. யான் ஏய் - அடியேன் அடைந்த. திசைதொறும் சென்றே அமரர் செயித்த - திக்கு விசயம் செய்து தேவர்களை வென்ற. கான் ஏய் - மணம் பொருந்திய.

56. சமலனின் ருளிணை தன்னை
யுளத்திற் றரித்துறையும்
அமலரை யிம்மி யளவேனுங்
கூடி யறிந்திலனல்
விமல மடைகுவ தென்றுகொ
லோவலை மெல்லியல்வாழ்
கமல மனையகண் ணுய்கூடல்
வாழுங் கயற்கண்ணியே.

57. தெம்முகஞ் சென்று சிறுநகை
செய்து சினந்தெரித்த
ஐம்முகன் றன்னே டமரேற்ற
மேன்மை யறிவன்கொலோ
வெம்முக வேற்கை யறுமுகத்
தானையும் வெய்யதுதிக்
கைம்முகத் தானையு மீன்றுய்தென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

58. ஊனப் பிறவி பலகோடி
மேவி யுறுகணடைந்
தேனப் பிறவித் துயர்தனை
மாற்றிடத் தெண்டனிட்டேன்
வானப் பிறைநுத லன்னு
யிராவணன் வாழ்த்துமறைக்
கானப் பிரிய னிடத்தாய்தென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

---

56. சமலன் - மலத்தோடு கூடியவன். அமலரை - மலமற்ற ஞானிகளை. விமலம் - மலத்தினின்றும் நீங்கும் நிலைமை. அலை மெல்லியல் - பாற்கடலில் தோன்றிய திருமகள். அம்பிகையின் கண்ணுக்குக் கமலத்தை உவமை கூறி, அதற்கு அடையாக, 'அலைமெல்லியல் வாழ்' என்று சொன்ஞர்; எம்பெருமாட்டியின் ஒரு திரு விழியில் திருமகள் இருப்பதாகக் கூறுவது மரபு. அதுபற்றி இவ்வாறு சொன்ஞர் எனலும் ஆம்; ''திருமகள் வலக்கண்...ஆகப் பெற்று...அருமை வீடளிப்பாள்'' (திருவிளை. நான் மாடக் கூடலான படலம்).

57. தெவ் முகம் - பகைவர் உள்ள இடங்களில்; என்றது திரிபுரங்களை. ஐம்முகன் - தத்புருஷம் முதலிய ஐந்து முகங்களை உடைய சிவ பெருமான். மீனுட்சியம்மை திக்கு விசயம் செய்த பொழுது கயிலை சென்று சிவபெருமானை எதிர்த்ததை நினைந்து 'அமர் ஏற்ற மேன்மை' என்ருர். துதிக்கை முகத்தான் - விநாயகர்.

58. ஊனப்பிறவி - குறையை உடைய பிறவி; ஊனவுடலால் ஆன பிறவி எனலும் ஆம். உறுகண் அடைந்தேன்; உறுகண் - துன்பம். நுதலை உடைய அன்னுய். மறைக்கானப் பிரியன் - சாமவேதப் பாடலில் விருப்பம் உடையவன்.

59. மட்டுறு கூந்தல் மடவார்
நயன மயல்வலேயிற்
பட்டுறு நெஞ்சம் பலவிடத்
தோடுதல் பன்னவும்யான்
எட்டுணே யேனு மிரங்கா
திருந்தனே யீதழகோ
கட்டுரைத் தேனினிக் கூறேன்றென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

60. பேணு தவனின் றிருவடித்
தாமரை பேணியன்பு
பூணு தவனின் னடியார்க்கண்
டேயச்சம் பூண்டுமிக
நாணு தவனெனி னுந்துணே
வேறிலே நாயன்றுயர்
காணுத வாறென் கொலோகூடல்
வாழுங் கயற்கண்ணியே.

61. அசடர்கள் கூட்டங் கெழுமி
யவருள் ளவாவலுற
நிசமணு வேனு மிலாம
னவின்று நிதநிதமும்
வசைமிகத் தேடி மெலிந்தேனந்
தோநல் வழியறியாக்
கசடனே ஆள்வைகொல் லோகூடல்
வாழுங் கயற்கண்ணியே.

---

59. மட்டு - தேன். யான் பன்னவும் - அடியேன் பலகால் சொல்ல வும்.

60. பேணுதவன் - விரும்பாதவன். நாயன் - நாய் போன்ற அடியேன். காணுதவாறு - நீ கடைக்கணித்துப் போக்காத தன்மை.

61. அசடர்கள் - அறிவில்லாதவர்கள். கெழுமி - சேர்ந்து. நவின்று - பொய்சொல்லி.

62. இரியாத தீப்பழி யெய்தின
        ஞனின்னன் பெள்ளளவும்
தரியாத பாவி யெனினும்
        விடேல்விடிற் குரணியில்
உரியா ரெவர்நின்னை யல்லாது
        பின்னு முரைப்பதென்னே
கரியா னனத்த னனேயேதென்
        கூடற் கயற்கண்ணியே.

63. எண்ணிய வெண்ணிய வெல்லாந்
        தவிரவிவ் வேழைதனைப்
பண்ணிய கூத்திவை போதுமன்
        னேயினிப் பார்த்தருள்வாய்
புண்ணியர் முச்சுடர்க் கண்ணினர்
        வாமத்துப் புத்தமுதே
கண்ணிய பல்வளத் தென்கூடல்
        வாழுங் கயற்கண்ணியே.

64. ஆமனை நீரென் றுலுத்தரைப்
        பாடி யவர்வசிக்கும்
மாமனை தோறும் புகுந்தே
        சலிக்கும் வறியவனை
யோமனை நின்னை மணவாள
        ரைக்கவி யோதச்செய்வாய்
காமனைக் காய்ந்தவர் வாழ்வேதென்
        கூடற் கயற்கண்ணியே.

---

62. இரியாத - நீங்காத. எய்தினன் நான். தரியாத - உள்ளத்தில் கொள்ளாத.

63. தவிர - நீங்க. நான் நினைத்த இன்பங்களெல்லாம் நீங்கத் துன்பமுறும்படி நீ செய்த திருவிளையாடல்கள் போதும். வாமத்து - இடப் பாகத்துள்ள. கண்ணிய - பலரும் எண்ணி மதித்த.

64. நீர் ஆ மன் ஐ என்று உலுத்தரைப் பாடி - நீர் காமதேனு, அரசர், எனக்குத் தலைவர் என்று லோபிகளைப் புகழ்ந்து பாடி ; ஆ - காம தேனு ; மன் - அரசன் ; ஐ - தலைவன். மா மனை - பெரிய வீடு. சலிக்கும் - பயன் பெருமல் சலிப்படையும். வறியவன் ஐயோ. மனை நின்னை - சிவபெருமானுக்கு மனைவியாகிய நின்னையும். மணவாளரை - நின் கணவராகிய சிவபெருமானையும். வறியவன் ஓதச் செய்வாய்.

65. ஓதிய துன்பங்கட் கெல்லேயுண்
டோவிவை யுற்றடியேன்
நீதி யணுவு மிலாதே
யொழிந்தன னீயருள்வாய்
வேதியர்க் காதியன் வாமத்து
வாழ்விளக் கேயவுணர்க்
காதிய வேற்கர னன்னுய்தென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

66. வாய்ந்த மதுர கவிபா
டவுமவ் வளக்கவியை
ஏய்ந்த புலவ ரிடைப்பிர
சங்கம் மியற்றவுஞ்சீர்
வேய்ந்த வவர்கள்கொண் டாடவு
நீயருள் வெய்யவரைக்
காய்ந்த கருணேக் கடலேதென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

67. பொருத்த முறுதமிழ்ப் பன்னூலு
மாய்ந்தென்னுேர் போதுநில்லா
துருத்த மறவிக் கடற்படிந்
தேயல்ல லுற்றுமிக
வருத்த மடைந்தன னற்கவி
பாடிட வாஞ்சையுற்றேன்
கருத்தை முடித்திகண் டாய்கூடல்
வாழுங் கயற்கண்ணியே.

---

65. ஓதிய - நின்பால் முறையிட்ட. வேதியர்க்கு ஆதியன்: சிவ பெருமானே முதல் அந்தணனுகச் சொல்வது வழக்கு; ''யாழ்கெழு மணி மிடற் றந்தணன்'' (அகநா. கடவுள்); ''வேதியா வேத கீதா'' (தே.) அவுணர்க் காதிய - அசுரர்களேப் பொருது அழித்த. வேல் கரன் - முருகன்.

66. வாய்ந்த மதுரகவி - பொருந்திய இனிமையுடைய பாக்களே. அவர்கள் - புலவர்கள். வெய்யவரை - மகிடாசுரன் முதலிய கொடிய அசுரர்களே. அசுரர்களே அழித்தது மறக்கருணேயாதலின் 'வெய்யவரைக் காய்ந்த கருணேக் கடலே' என்றுர்.

67. ஆய்ந்து என் - ஆய்ந்ததனுல் என்ன பயன்? ஒர் போதும் நில்லாது - ஒரு வேளேயும் மனத்தில் தங்காது. உருத்த - அச்சுறுத்திய. மறவி - மறதி. வாஞ்சை - விருப்பம். முடித்தி - நிறைவேற்றுவாய்.

68. திடனுர் தமிழ்மொழிப் பன்னூல்க
ளாய்ந்துந் தெளிவின்றியுள்
மடனூர்ந்த வென்னே விடாதே
யுனேயுமிம் மண்சுமக்கும்
படநாகம் பூண்ட பரனேயும்
பாடும் படிக்கருளல்
கடனு முனக்கனே யேகூடல்
வாழுங் கயற்கண்ணியே.

69. மாவித் தகமுறு நின்றிருக்
கோல மனம்பொருந்தல்
ஓவிப் புவியி லுழல்வேனே
யாள வுறுவைகொல்லோ
வாவித் தனிப்பெரு வாளேதென்
ருற்றின் வகையுதிர்க்கும்
காவித் தடம்புடை சூழுந்தென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

70. ஊனம் புரியும் பொறியைந்தின்
சேட்டை யொழித்துநித்தம்
மோனம் புரியும் படிக்குறு
மோவிந்த மூடனுக்கு
வானம் புரியு மலர்ப்பதத்
தாய்மது வண்டருந்திக்
கானம் புரியு மலர்ப்பொழிற்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

---

68. திடன் - உறுதி. உள் மடன் ஆர்ந்த - உள்ளத்தில் அறியாமை நிரம்பிய. மண் சுமக்கும் பரன், படநாகம் பூண்ட பரன் என்று கூட்டுக.

69. வித்தகம் - ஞானம். ஓவி - நீங்கி. தென்தாற்றின்வகை - பல வகையான தென்னங் குலேகளே ; தென் - தென்னே. காவி - செங்கழுநீர்.

70. ஊனம் - சிதைவு. சேட்டை - குறும்பு. வானம் புரியும் - தேவலோகத்துள்ளவர் விரும்புகின்ற ; வானம் : ஆகுபெயர். வண்டு மதுவை அருந்தி.

71. சீருந் தளையுஞ் சிறந்தே
பொருட்சுவை சேரகத்தின்
நாரு நவரச மும்பெறு
பாடல் நவின்றிடுதற்
கோரு முனம்வர நீயருள்
வாய்மிசை யொண்பிறையும்
காரும் படியு மதில்சூழ்தென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

72. ஆவா பிறவிக் கடல்வீழ்ந்து
மாழ்கி யவலமுறீஇக்
காவா ரிலாது வருந்துமிந்
நாயைக் கடைக்கணிப்பாய்
தேவாதி தேவ ரிடத்தே
வளருந் திகழொளியே
காவார் மதுரைத் திருநகர்
வாழுங் கயற்கண்ணியே.

73. விஞ்சத் தனங்களை யீட்டிட
வாசையில் வீழ்ந்துழலும்
நெஞ்சத்த னின்னை யடுத்தேன்
புலவர்த நேரினின்று
செஞ்சொற் றமிழ்க்கவி யோதிட
வாரருள் செய்திடன்னே
கஞ்சத் தடம்புடை சூழுந்தென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

---

71. சீர், தளை என்பன செய்யுளின் உறுப்புக்கள். அகத்தின் நாரும் - உள்ளத்தில் தோன்றிய அன்பும். ஓர் முனம் வர - நினைப்பதற்கு முன்னே பாடல்கள் தாமே வரும்படி. மிசை - மேலே.

72. ஆவா - அந்தோ. அவலம் உறீஇ - துன்பத்தை அடைந்து. இடத்தே - இடப்பாகத்தில். கா ஆர் - சோலைகள் நிரம்பிய.

73. விஞ்ச - மிகுதியாக. தனங்களை - பலவகையான செல்வங்களை. கஞ்சத் தடம் - தாமரைப் பொய்கைகள்.

74. பொய்யன்புல் லோர்கள் குழுவதை
நாளும் புகன்றுழலும்
வெய்யன்பொல் லாத வினைபுரி
வீணன் விழைந்தியற்றும்
குய்யன் கரிய விழிமாத
ராசையைக் கொண்டுழலும்
கையனென் ருலு மருள்வாய்தென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

75. விண்ணெதி ரின்பமுஞ் சும்மை
மிகுத்த விரிகடல்சூழ்
மண்ணெதி ரின்பமும் வேண்டேனின்
பாத மரைமலரை
எண்ணெதி ரெண்ணி யிருப்பே
னருளொடு மேழையின்றென்
கண்ணெதிர் தோன்றுவ தென்றோதென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

76. வன்னெஞ்சர் தம்மை மதித்தேநின்
பேரை மறந்துழலும்
புன்னெஞ்சன் மாதர்கள் போகத்தை
நித்தம் புகன்றவர்பாற்
சென்னெஞ்சன் மூவகைத் துன்ப
நினைத்தல்செய் யாதிருக்கும்
கன்னெஞ் சனைக்கை விடாதேதென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

---

74. புகன்று - விரும்பி. குய்யன் - வஞ்சகச் செயலை உடையவன். கையன் - இழிந்தவன்.

75. விண் எதிர் இன்பமும் - வானுலகத்தில் தோன்றுகின்ற இன்பமும். சும்மை - ஓசை. மரை - தாமரை. எண்ணதிர் எண்ணி - சிந்தையில் நினைந்து.

76. புகன்று - விரும்பி. செல் நெஞ்சன். மூவகைத் துன்பன் - ஆதியாத்மிகம், ஆதிதைவிகம், ஆதிபௌதிகம் என்னும் மூன்று வகைத் துன்பங்களை உடைய அடியேன் ; இவற்றைத் தாபத்திரயம் என்பர்.

77. தண்டேன் மொழிமனை யன்னை
பிதாதமர் தம்முறவை
விண்டேன்மற் றொன்றையும் வேண்டே
னிவர்தமை மேவுதலால்
உண்டே யெனிற்பெருந் துன்பமுண்
டாலென் றுறுதியதாக்
கண்டேனெஞ் சூடுநிற் கொண்டேன்றென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

78. நாவார நின்னை நவிலா
திருந்துபுன் னுரியர்பால்
ஓவா திருப்பினு மிவ்வீ
ணனையரு ளோடிங்ஙனே
நீவா வெனவழைத் தானந்த
வாரி நிறையச்செய்து
காவா யெனிற்றுணை யாவர்தென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

79. வானு தரித்திலன் மண்ணக
மேவி மருவுமின்பம்
தானு தரித்திலன் சாதுகை
மாந்தர்கள் சங்கமுற
நானு தரித்தனன் மெய்ம்மையி
தேயிங்ங னல்குகண்டாய்
கானுர் பொழில்புடை சூழுந்தென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

---

77. மனை - மனைவி. தமர் - சுற்றத்தார். விண்டேன் - நீங்கினேன். உண்டே எனின் - ஏதாவது நன்மை உண்டா என்றால்.

78. ஓவாது இருப்பினும் - நீங்காமல் இருந்தாலும். காவாய் - பாது காவாமல் இருப்பாய்.

79. வான் ஆதரித்திலன் - சொர்க்கபோகத்தை விரும்பவில்லை. சாதுகை மாந்தர்கள் - சாதுக்கள். இங்ஙன் - இப்படி. கான் - நறுமணம்.

80\. சீரினே மேவிய செந்தமிழ்
கற்றுந் தெளிதலின்றிப்
போரினே மேவிய வீணனேக்
காத்தருள் புத்தமுதே
ஆரினே மேவிய வேணியன்
வாமத் தமரனமே
காரினே மேவிய கூந்தாறென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

81\. மெய்யாக நானவில் விண்ணப்ப
மீதிந்த மேதினிமேல்
வையா தினியென்னே நின்பாதப்
போதிடை வைத்தருள்வாய்
நெய்யார் கருங்குழன் மானே
பசுந்தத்தை நித்தமுறை
கையாயை யானனன் வாழ்வேதென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

82\. மெச்சிப் பதிதர் செயறனே
வீண்வழி மேவலுறும்
துச்சன் றனேயு னருட்கிலக்
காக்கித் துயர்களேயாய்
உச்சிப் பிறையுடை யானிட
மேய வொருகுயிலே
கச்சிப் பதியிற் கரும்பேதென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

83\. பேண வமைபுயற் கூந்தலும்
பாதிப் பிறைநுதலும்
மாண வமைகணே நோக்கமுஞ்
சாந்த மதிமுகமும்
ஏண மமைந்த வபய
வரத விருகரமும்
காண வருள்புரி தென்கூடல்
வாழுங் கயற்கண்ணியே.

80\. ஆரினே - ஆத்திமலரை. காரினே மேவிய - மேகத்தை ஒத்த. கூந்தால் - கூந்தலே உடையவளே; விளி.

81\. தத்தை - கிளி. ஐ ஆனனன் - சிவபெருமான்.

82\. பதிதர் - கடையவர்கள்.

83\. புயல் - மேகம். கணே - அம்புபோன்ற. ஏணம் - நிலேபேறு.

84. ஆவா மிகவு மவமதிப்
பாரோ டலைந்தலைந்து
நாவாய் புலர்ந்து திரிவே
னொருவழி நண்ணச்செய்து
நீவா வெனக்கவி மாரி
பொழிந்திட நீயருளிக்
காவா திருப்பதென் றென்கூடல்
வாழுங் கயற்கண்ணியே.

85. அத்தனைக் கொன்ற வழிதகை
யாளனை யன்றருளும்
நித்தனைக் கூறிடு நீயருள்
சற்றிந்த நீசன்றன்பால்
வைத்தனை யென்னி லெனைப்பொரு
வாரெவர் மாமயிலூர்
கத்தனை யீன்ற வனையேதென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

86. போற்ற வறிந்தில னின்னைமுன்
னோர்கள் புகன்றதுதி
சாற்ற வறிந்திலன் றாழ
வருந்திலன் றண்மலர்கள்
தூற்ற வறிந்தில னென்னையு
மாளத் துணிகுவையோ
காற்ற லறுவளத் தென்கூடல்
வாழுங் கயற்கண்ணியே.

---

84. நாவாய் - நாவும் வாயும். புலர்ந்து - உலர்ந்து.

85. அத்தனை - தந்தையை. அழிதகையாளனை - அயோக்கியனுக்கு. இங்கே சுட்டியது மாபாதகந் தீர்த்த திருவிளையாடலை. கூறு இடும் - பங்கிட்டுக் கொள்ளும்; என்றது ஒரு பாதியில் இருந்ததைச் சுட்டியது. அருள் வைத்தனை என்னில். பொருவார் - ஒப்பவர்.

86. தாழ - வணங்க. தூற்ற - தூவ; அருச்சிக்க. காற்றல் அறு வளம் - வளப்பம் நீங்குதல் அற்ற.

87. வஞ்ச மலரு முளத்தார்கள்
கூட்ட மருவிப்பின்னும்
நஞ்ச மலரும் விழியா
ரெழிலை நயந்துதுயர்
நெஞ்ச மலருங் கொடியேனைக்
காத்திட னின்கடனே
கஞ்ச மலரும் புனற்கூடல்
வாழுங் கயற்கண்ணியே.

88. குன்றைக் குழைத்த பரனு
ரகலங் குழைத்தருணீ
இன்றைக் கடியன் மனங்குழை
யாமைமற் றென்னையெனைப்
பின்றைப் புரப்பவர் யாவர்கண்
டாய்பசுப் பேசிடிற்றன்
கன்றைப் புரத்தல் கடனேதென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

89. மிடியாது மின்றி யிருப்பவுங்
கல்வி விதமனைத்தும்
வடியாது நித்தம் பெருகவுஞ்
செந்தமிழ் வான்கவிதை
ஒடியாது நித்தம் நவிலவுஞ்
செய்தெனை யுத்தமிநீ
கடியா தருள்புரி தென்கூடல்
வாழுங் கயற்கண்ணியே.

---

87. வஞ்சம் மலரும் - வஞ்சகத்தன்மை தோன்றுகின்ற. மாதர் விழிக்கு நஞ்சம் உவமை. கஞ்சம் - தாமரை.

88. குன்றைக் குழைத்த பரனர் - மேருமலையை வில்லாக வளைத்த சிவபெருமான். அகலம் குழைத்தருள் நீ - மார்பை அணைத்தலால் நெகிழச்செய்த நீ; காஞ்சிபுரத்தில் அம்மை தழுவ இறைவன் குழைந்ததை நினைத்தபடி. குழையாமை - உருகச் செய்யாதிருத்தல். மற்று : அசை நிலை. என்னை - என்ன காரணம். பின்றை - பிறகு. புரப்பவர் - பாதுகாப்பவர். பேசிடின் - நியாயத்தைச் சொன்னால். பேசிடின், பசு, தன் கன்றைப் புரத்தல் கடன்.

89. மிடி யாதும் - வறுமை சிறிதும். வடியாது - குறையாமல். வான் - பெருமை. ஒடியாது - தடைப்படாமல். கடியாது - வெருமல். எனை அருள்புரி.

90. மாப்பது மாசனி தவ்வையின்
சார்பையென் மாட்டினிநீ
சீப்பதென் றோவென்றன் வல்வினை
யாய திரள்வனத்தைத்
தீப்பதென் றோநின்றன் சீரடி
யாரிடைச் சேர்த்தெனை நீ
காப்பதென் றோவருட் டென்கூடல்
வாழுங் கயற்கண்ணியே.

91. எல்லாச் செயலு முனதரு
ளாகவு மென்னையென்னே
அல்லாப்ப விட்டனை யென்செய்கு
வேனினி யையங்கொலோ
பொல்லாக் கொடுமன நின்றில
தாலருள் பூண்டமனம்
கல்லாச் சமைந்ததென் தென்கூடல்
வாழுங் கயற்கண்ணியே.

92. சாணும் வயிற்றுக்குப் பல்கோடி
தீமைக டாம்புரிந்து
மாணு வுலுத்தரை வள்ளன்மை
யீரென்று வாழ்த்திச்சற்றும்
நாணு துழல்கின்ற நாயேன்
படுதுய ரங்கனைத்தும்
காணு திருப்பதென் தென்கூடல்
வாழுங் கயற்கண்ணியே.

---

90. மாப் பதுமாசனி - திருமகளாகிய தாமரையில் வீற்றிருக்கும் பெருமாட்டி. தவ்வை - அவள் தமக்கையாகிய மூதேவி. சீப்பது - நீக்குவது. தீப்பது - எரிப்பது.

91. அல்லாப்ப - துன்புற. ஐயங்கொலோ - எல்லாச்செயலும் உன தருள் என்பது ஐயமோ. மனம் கல்லாய்ச் சமைந்தது என் - நின்னுடைய திருவுள்ளம் கல்லாக அமைந்தது என்ன காரணம்.

92. வயிற்றுக்கு - வயிற்றின்பொருட்டு; வயிறு வளர்ப்பதற்காக. மாணு - பெருமையில்லாத. உலுத்தரை - உலோபியரை.

93. வன்னெஞ்சக் கள்வருக் குள்ளே
யொளித்து வழிபட்டுறு
நன்னெஞ்ச வன்பர்க்குத் தோன்றுமன்
னேயிந் நலமிலியாம்
புன்னெஞ்சத் தீய னினைந்தே
பணிந்து புகழவுநீ
கன்னெஞ்சை யாகிய தென்னேதென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

94. செற்றார் புரஞ்செற்ற தேவேச
னேடென்றன் சிந்தையிடை
உற்று தரவி னுறைந்தருள்
வாய்விண் ணுலகுரிமை
பெற்றானைத் தாக்கும் விருத்திரப்
பேயைப் பெயர்த்ததென்று
கற்றார் வழுத்துறுந் தென்கூடல்
வாழுங் கயற்கண்ணியே.

95. விரிசா கரத்தி னிடைத்துரும்
பென்ன மிகவலையும்
பரிசார்ந்த நெஞ்சை நினையே
நினைக்கப் பணித்தருள்வாய்
தெரிசாது சங்க சிரோமணி
சீறிடத் தேய்ந்துழலும்
கரிசாபந் தீர்த்தருள் தென்கூடல்
வாழுங் கயற்கண்ணியே.

---

93. உள்ளே ஒளித்து - உள்ளிருந்தும் அவருக்குப் புலப்படாமல் மறைந்து நின்று. நலம் இலி - நற்பண்பு இல்லாத அடியேன். கல் நெஞ்சை - கல்லைப்போன்ற நெஞ்சை உடையாய்.

94. செற்றார் - பகைவருடைய. புரம் - திரிபுரங்களை. செற்ற - அழித்த. ஆதரவின் - அன்பினால். விண்ணுலகு உரிமை பெற்றானை - தேவலோகத்தை ஆளும் உரிமை பெற்ற இந்திரனை. விருத்திரப்பேயை - விருத்திராசுரனைக் கொன்றதனால் தோன்றிய பிரமகத்தியை. பெயர்த்தது - போக்கிய தலம். வழுத்தும் - புகழும். இப்பாட்டில் இந்திரன் பழிதீர்த்த திருவிளையாடல் குறிக்கப்பெற்றது.

95. சாகரத்தினிடை - கடலின் இடையே அகப்பட்ட. பரிசு-தன்மை. சாது சங்க சிரோமணி - சாதுக்களாகிய முனிவர்களின் கூட்டத்தில் முடிமணி போன்ற துர்வாசர். சீறிட - கோபித்துச் சாபமிட. கரி - ஐராவதம். இதில் வெள்ளையானை சாபந் தீர்த்த திருவிளையாடல் குறிக்கப்பெற்றது.

96. தாமம் வணைகுழன் மங்கையர்
கொங்கைச் சயிலநினைந்
தேம மிலேனைப் புரந்தாள
நீசிறி தெண்ணுவையோ
தேமலர்ச் சோலை மணவூ
ருறைகுல சேகரன்செய்
காமர் நகரெனுந் தென்கூடல்
வாழுங் கயற்கண்ணியே.

97. சௌரியம் பேசி யுடல்பொரு
ளாவி சதமென்றெங்கும்
பௌரிகொ டிய கொடியேனை
யாண்டருள் பண்ணுவையோ
ஔரச னாக வயில்வே
லனைப்பெற்ற வன்னை நலக்
கௌரிய னீன்ற மயிலேதென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

98. எண்களிக் குந்நின தம்புயத்
தாளினை யெண்ணியெண்ணி
மண்களிக் குஞ்சுவை சேர்கவி
பாட வரந்தருவாய்
விண்களிக் குங்கயி லைக்கிரி
நாதனை மேவிமணம்
கண்களிக் கச்செயுங் கண்ணேதென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

---

96. தாமம் - மலர்மாலை. சயிலம் - மலை. ஏமம். - பாதுகாப்பு; இன்பமும் ஆம். தேமலர் - தேனை உடைய மலர். காமர் - அழகை உடைய. மதுரைமா நகரம் குலசேகர பாண்டியனால் முதல் முதல் அமைக்கப் பெற்றது. அதற்குமுன் அவன் மணவூரில் இருந்தான். திருநகரங்கண்ட படலம் காண்க.

97. சௌரியம் - சூரத்தனம்; விருப்பு. சதம் - நிலையானது. பௌரி: பவுரி என்பதன் போலி; சுழலுதல். ஔரசன் - முறையான பிள்ளை. கௌரியன் - பாண்டியன்.

98. எண் - உள்ளம். மண் - உலகத்திலுள்ளோர். விண் - விண்ணோர். மணம் செயும். திருமணப்படலம் காண்க.

99. சாலாத தீயரைச் சார்ந்தே
துதிபல சாற்றிநின்றன்
பாலா தரவு சிறிதுமி
லேனைப் பதைப்பவிடேல்
மேலா மமல னிரசத
மன்றில் வியாக்கிரத்தின்
காலானுக் காடி யருள்கூடல்
வாழுங் கயற்கண்ணியே.

100. கண்டோ மொழிமுலை செண்டோ
வெனமங் கையரைநிதம்
விண்டோய் விலாதுழல் வீணனை
நீகை விடேலமலாய்
குண்டோ தரன்பசி தீரவெண்
சோறு கொடுத்துணலைக்
கண்டோ விலாமகிழ் கொண்டோய்தென்
கூடற் கயற்கண்ணியே.

---

99. சாலாத - பண்பு நிரம்பாத. நின்றன்பால். ஆதரவு - அன்பு. விடேல் - விடாதே. இரசதமன்று - வெள்ளியம்பலம். வியாக்கிரத்தின் காலான் - புலிக்கால் முனிவர். அமலன் ஆடி அருள். வெள்ளியம்பலத் திருக்கூத்தாடிய படலம் காண்க.

100. கண்டோ - கற்கண்டோ. விண்டு - புகழ்ந்து. அமலாய் - அமலையே. உணலைக் கண்டு - அவன் உண்ணுவதைப் பார்த்து. ஓ இலா - குறைவிலாத. மகிழ் - மகிழ்ச்சி. குண்டோதரனுக்கு அன்னமிட்ட படலம் காண்க.

அங்கயற்கண்ணி மாலை

(தரவு கொச்சகக்கலிப்பா)

சீறுதரு மூடர்கடஞ் சேவைகளே செய்தொழுகிப்
பேறுதரு நின்னருளைப் பேணேனை யாள்குவையோ
கூறுதரு குறட்கன்னக் குழியினொடு வையையெனும்
ஆறுதரு கூடனகர் அங்கயற்க ணாயகியே. (1)

குன்றுவரு கொங்கையுடைக் கோதையர்கள் மேனிதொறும்
சென்றுவரு தீமைமிகு சிந்தையனை யாள்குவையோ
கன்றுவரு மானணிகைக் கண்ணுதலா லெழுகடலும்
அன்றுவரு கூடனகர் அங்கயற்க ணாயகியே. (2)

உண்ண லுடுத்த லுறங்கன் முதலியவே
நண்ணலுறு மிக்கொடிய நாயேனை யாள்குவையோ
விண்ணடைந்தாங் கின்பநுகர் வீரன்மல யத்துவச
அண்ணல்வரு கூடனகர் அங்கயற்க ணாயகியே. (3)

குன்றுவளை மலர்க்கரத்துக் கோவையுநின் னையுமதியா
தின்றுவளைக் கரமடவார்க் கிரங்குமெனை யாள்குவையோ
சென்றுவளை புகழ்மிகுமோர் செழியனிந் திரன்முடிமேல்
அன்றுவளை யெறிகூடல் அங்கயற்க ணாயகியே. (4)

---

1. குறட்கு - குண்டோதரனுக்கு. இப்பாட்டில் குண்டோதரனுக்கு அன்னக்குழியை அழைத்த திருவிளையாடல், வையையை அழைத்த திருவிளையாடல் ஆகிய இரண்டும் வந்தன.

2. கன்று வருமான் - மான்கன்று. இச்செய்யுளில் ஏழு கடலை அழைத்த திருவிளையாடல் வந்தது.

3. விண் - சுவர்க்க பதவி. இப்பாடலில் மலயத்துவசனை அழைத்த வரலாறு வந்தது.

4. குன்று வளை - மேருவை வில்லாக வளைத்த. கோவையும் - சிவபெருமானையும். செழியன் - உக்கிரகுமாரபாண்டியன். வளை - ஓராயுதம். இதில், இந்திரன் முடிமேல் உக்கிரகுமாரன் வளை எறிந்த வரலாறு வந்தது.

கடித்தவெயி றுடைச்செங்கோற் காலன்றண் டனைகருதா
தொடித்தவற வினைமிகவு முடையேனை யாள்குவையோ
கடித்தபொழில் மேருவினைக் கைச்செண்டி னுக்கிரன்முன்
அடித்தபெரும் பொழிற்கூடல் அங்கயற்க ணாயகியே. (5)

வெங்கணர்கண் டவினையே விழைந்துன்சந் நிதியணுகா
திங்கணுக ரறக்கடைசெய் திருப்பேனை யாள்குவையோ
எங்கணரு ளெனுமுனிவர்க் கீரிருவே தப்பொருளை
அங்கணனு ரருள்கூடல் அங்கயற்க ணாயகியே. (6)

குயிலோ கிளியோவிக் கோதையர்கள் மாற்றமென்று
மயலே மிகுத்துழலிவ் வஞ்சகனை யாள்குவையோ
வெயிலாரும் பூணணிகள் மேவுக் கிரவரசா
அயிலோன் வருகூடல் அங்கயற்க ணாயகியே. (7)

இன்பினொடு நின்பெருமை யெண்ணியொழு குதலின்றித்
துன்பினொடு நாளகற்றுந் துன்மதியை யாள்குவையோ
வன்பினொடு மெம்பெருமான் வளைசெண்டு வேலொருசேய்க்
கன்பினொடு மருள்கூடல் அங்கயற்க ணாயகியே. (8)

வெயில்விடுத்த செம்மேனி விமலனொடு நினைநினைப்போர்ப்
பயில்விடுத்த முழுமூடப் பாதகனை யாள்குவையோ
மயில்விடுத்த வுக்கிரனும் வழுதியலை கடல்சுவற
அயில்விடுத்த திருக்கூடல் அங்கயற்க ணாயகியே. (9)

---

5. எயிறு - பல். கோல் - தண்டம். காலன் - யமன். ஒடித்த அறவினை உடையேன் - அறச்செயல்களை அழித்தவன். கடித்த - மணம் மிக்க. இதில் உக்கிரகுமாரன் மேருவைச் செண்டால் அடித்த வரலாறு வந்தது.

6. அறக்கடை - பாவம். எங்கண் அருள் - எங்களுக்கு அருள் செய்வாயாக. இதில் வேதப்பொருளை அருளிய வரலாறு வந்தது.

7. மாற்றம் - சொல். அயிலோன் - வேலன். இதில் முருகன் உக்கிரகுமாரனாக அவதரித்த வரலாறு வந்தது.

8. நாள் அகற்றும் - காலம் கழிக்கும். சேய் - உக்கிரகுமாரன். இதில் உக்கிரகுமாரனுக்கு வளையும், செண்டும், வேலும் கொடுத்த வரலாறு வந்தது.

9. நினைப்பார்ப் பயில் விடுத்த - நினைப்பவர்களோடு பழகுவதை விட்ட. மயில் விடுத்த - தனக்கு உரிய மயில் வாகனத்தை விட்டு அவதரித்த. அயில் - வேல். இதில் உக்கிரகுமாரன் கடல் சுவற வேல் வீசிய வரலாறு வந்தது.

முக்காலங் களுமுணரும் மூதறிஞர் தமைச்சார்தல்
எக்கால மெனநினையா திருப்பேனை யாள்குவையோ
நக்கால நுகர்ந்தபிரா னவமணியி னியலமைச்சர்க்
கக்காலம் பகர்கூடல் அங்கயற்க ணுயகியே. (10)

வெம்புபசி பிணிதாகம் வெவ்வறுமை யடைந்துன்னை
நம்புதலி லாதுழலு நாயேனை யாள்குவையோ
பம்புதிரைக் கடலதனைப் பசுபதிவே ணியினுறுநான்
கம்புதமார் தருகூடல் அங்கயற்க ணுயகியே. (11)

பாகியலு மொழிமடவார்ப் பற்றிநினைப் பற்ருது
போகியபுல் லருக்கரசாம் புன்மையனை யாள்குவையோ
வாகியல்விண் மழைதடுக்க மழைமுகில்கள் நான்மாடம்
ஆகியமுத் தமிழ்க்கூடல் அங்கயற்க ணுயகியே. (12)

பாடியலுந் தமிழ்நூல்கள் பலபடித்து மறிவின்றி
வாடியநெஞ் சகமுடைய மாண்பிலியை யாள்குவையோ
தேடியமா றனக்கரியர் சித்தரென வந்தெல்லாம்
ஆடியமுத் தமிழ்க்கூடல் அங்கயற்க ணுயகியே. (13)

தேனையுறழ் சுவைமிகுத்த செய்யுளினின் றனைத்துதியா
தேனையதி பாதகனை யீனனைநன் காள்குவையோ
மானையணி மலர்க்கரத்து வள்ளலார் கழையினைக்கல்
லானையுணப் புரிகூடல் அங்கயற்க ணுயகியே. (14)

---

10. நக்கு - மகிழ்ந்து. பகர் - விற்ற. மாணிக்கம் விற்ற திருவிளையாடல் இதில் வந்தது.

11. அம்புதம் - மேகம். இதில் நான்மாடக்கூடலான வரலாறு வந்தது.

12. பாகு இயலும் மொழி - வெல்லப்பாகு போன்ற சொல். வாகு- அழகு. இதிலும் நான் மாடக் கூடலான வரலாறு வந்தது.

13. பாடு இயலும் - பெருமையைப் பெற்ற. இதில் எல்லாம் வல்ல சித்தரான திருவிளையாடல் வந்தது.

14. துதியாதேனை - துதியாத என்னை. கழை - கரும்பு. இதில் கல்லானைக்குக் கரும்பு அருத்திய திருவிளையாடல் வந்தது.

குன்றெய்து கொங்கையுடைக் கோதையர்கட் காளாகி
இன்றெய்தும் பழியினனு யிருப்பேனை யாள்குவையோ
மன்றெய்து நடமுடையார் வல்லமணர் விடுகளிற்றை
அன்றெய்து செறுகூடல் அங்கயற்க ணுயகியே. (15)

மருத்தகுழன் மடவார்கள் வாஞ்சைமரீஇ மனமலையும்
ஒருத்தனைக்கா சினிச்சுமையா வுற்றேனை யாள்குவையோ
விருத்தன்முதல் மூன்றுருவ மேவியருட் பரனுடும்
அருத்தியுறு வளக்கூடல் அங்கயற்க ணுயகியே. (16)

வாடிமன மயங்காதுன் மலர்ப்பதத்தை யின்கவியாற்
பாடிநிதங் களித்திடுமா பயிற்றியெனை யாள்குவையோ
தேடிவரு புகழரச சேகரற்குப் பரன்மாறி
ஆடியருள் புகழ்க்கூடல் அங்கயற்க ணுயகியே. (17)

வெஞ்சினக்கூற் றுவன்புரியும் வெந்தண்டம் மருவாதுன்
கஞ்சமலர்ச் சேவடியைக் கருதேனை யாள்குவையோ
நஞ்சினமழ குறுகளத்து நம்பனெரு பெண்பழிக்கா
அஞ்சினவான் புகழ்க்கூடல் அங்கயற்க ணுயகியே. (18)

நீண்டவிழி மங்கையரை நேசித்து நினைவணங்கா
தீண்டவறக் கடைபுரிந்தே யிழிந்தேனை யாள்குவையோ
மாண்டதிருத் தந்தைதனை மாய்த்தனையைப் புணர்ந்தோனை
ஆண்டருளுந் திருக்கூடல் அங்கயற்க ணுயகியே. (19)

---

15. செறு - அழித்த. இதில் யானை எய்த திருவிளையாடல் வந்தது.

16. மருத்த - மணமுடைய. அருத்தி - அன்பு. இதில் விருத்த குமார பாலரான திருவிளையாடல் வந்தது.

17. களித்திடுமா - களித்திடுமாறு. அரசசேகரன் - இராசசேகர பாண்டியன். மாறி - கால்மாறி. இதில் கால் மாறியாடிய திருவிளையாடல் வந்தது.

18. தண்டம் - தண்டனை. களத்து - கழுத்தையுடைய. இதில் பழியஞ்சின திருவிளையாடல் வந்தது.

19. ஈண்ட - மிகுதியாகச் சேரும்படி. அறக்கடை - பாவம். இதில் மாபாதகம் தீர்த்த திருவிளையாடல் வந்தது.

துங்கமுறு குருவடியைத் தொழலின்றி நாள்கழியாப்
பங்கமுறு பழிமிகுத்த பதகனையு மாள்குவையோ
புங்கமுறு குருமனையைப் போற்ருது விழைந்தோன்றன்
அங்கமறுத் திடுகூடல் அங்கயற்க ணுயகியே. (20)

இரவைநிகர் குழல்வாட்க ணேந்திழையார் தமைவிழைந்தே
உரவையகன் றலக்கணுறீஇ யொழியேனை யாள்குவையோ
பரவையமண் பதகர்விறற் பாண்டியன்மேல் விடுத்தவிட
அரவையறுத் திடுகூடல் அங்கயற்க ணுயகியே. (21)

பாவையுரைத் துனதுமலர்ப் பதம்பணித லொழிந்திந்த
நாவைவறி தேசுமக்கும் நாயேனை யாள்குவையோ
கோவைவெறுத் தேயமணக் கொடியர்விடுத் திடவந்த
ஆவையொழித் திடுகூடல் அங்கயற்க ணுயகியே. (22)

குழைத்த மனமுமலர் கொண்டு குவிகையும்
இழைத்த அருச்சனையு மில்லேனை யாள்குவையோ
தழைத்த படையைச் சவுந்தரசா மந்தனுக்கா
அழைத்த புகழ்க்கூடல் அங்கயற்க ணுயகியே. (23)

இளித்த செயலு மிழிவுடையோர்ச் சேர்ந்து
களித்த மனமுமுடைக் கள்வனையு மாள்குவையோ
ஒளித்த நிதிய முலவாக் கிழியொருவற்
களித்த புகழ்க்கூடல் அங்கயற்க ணுயகியே. (24)

---

20. புங்கம் - தூய்மை. இதில் அங்கம் அறுத்த திருவிளையாடல் வந்தது.

21. உரவை - அறிவை. அலக்கண் - துன்பம். பரவை அமண் - கடலைப்போன்று விரிந்த கூட்டமாயிருந்த சமணர்கள். இதில் நாக மெய்த திருவிளையாடல் வந்தது.

22. கோவை - பாண்டிய மன்னனை. இதில் மாயப் பசுவை வதைத்த திருவிளையாடல் வந்தது.

23. சவுந்தர சாமந்தன் - பாண்டியனுடைய சேனுபதி. இதில் மெய்க்காட்டிட்ட திருவிளையாடல் வந்தது.

24. ஒருவற்கு - குலபூடணன் என்னும் பாண்டியனுக்கு. இதில் உலவாக் கிழி அருளிய திருவிளையாடல் வந்தது.

இடைந்த செயலுநனி யேக்கறவும் புல்லருக்
குடைந்த மனமு முடையேனை யாள்குவையோ
மிடைந்த வளைகடமை மெய்ப்பர மன்வீதி
அடைந்து பகர்கூடல் அங்கயற்க ணுயகியே. (25)

பொருளும் மனையும் புதல்வரும் மெய்யென்று
மருளுங் கொடிய மனத்தேனை யாள்குவையோ
தெருளுமட வார்க்கட்ட சித்திகளைப்பெம்மான்
அருளுந் தமிழ்க்கூடல் அங்கயற்க ணுயகியே. (26)

படையாள் விழியவரைப் பார்த்துருகி நின்னை
உடையா ளெனமதியா துற்றேனை யாள்குவையோ
நடையாள் வளவனுக்கு நாத னருளிவிடை
அடையாளஞ் செய்கூடல் அங்கயற்க ணுயகியே. (27)

கருத்து மொழியுமிந்தக் காயமும் வேருகி
இருத்துந் துயர்க்கிடமா மீனனையு மாள்குவையோ
செருத்துன் படைபடைக்குத் தேவன் புனல்வைத்
தருத்தும் புகழ்க்கூடல் அங்கயற்க ணுகியே. (28)

பாற்றுங் கொடுமை படைத்தே யறவழியை
மாற்றுங் கொடிய மனத்தேனை யாள்குவையோ
போற்றுந் தெரிவை பொருட்டமலன் செம்பொன்மிக
ஆற்றுந் தமிழ்க்கூடல் அங்கயற்க ணுயகியே. (29)

---

25. இடைந்த - நலிந்த. பகர் - விற்ற. இதில் வளையல் விற்ற திருவிளையாடல் வந்தது.

26. தெருளும் - தெளிவுபெற்ற. மடவார் - இயக்க மாதர். இதில் அட்டமா சித்தி உபதேசித்த திருவிளையாடல் வந்தது.

27. படை ஆள் விழியவரை - ஆயுதத்தைப் போன்ற விழியை உடைய பெண்களை. வளவன் - சோழன். விடை - இடபம். இதில் விடை இலச்சினை இட்ட திருவிளையாடல் வந்தது.

28. செருத்துன்பு அடை படைக்கு - போரினுல் உண்டான துன்பத்தை அடைந்த படை வீரர்களுக்கு. தேவன் - சிவ பெருமான். இதில் தண்ணீர்ப் பந்தர் வைத்த திருவிளையாடல் வந்தது.

29. பாற்றும் - நீக்குவதற்குரிய. தெரிவை - பொன்னனையாள். இதில் இரசவாதம் செய்த திருவிளையாடல் வந்தது.

பாழ்த்த புறச்சமயப் பாழை யடைந்துபிறர்
தாழ்த்த வருந்தும் தமியேனை யாள்குவையோ
காழ்த்த பகையுடைய காவலனைப் பாம்புரியில்
ஆழ்த்தும் தமிழ்க்கூடல் அங்கயற்க ணாயகியே. (30)

பலவா தனைமருவிப் பற்றிகந்து நெஞ்சம்
சுலவா வுழலுமிந்தத் துட்டனையு மாள்குவையோ
உலவார்நெற் கோட்டை யொருவற் கொருவனருள்
அலையார் புனற்கூடல் அங்கயற்க ணாயகியே. (31)

காமனென்ன வீனர்தமைக் கட்டுரைத்து மிக்குழலும்
தீமனத்த னாய சிறியனையு மாள்குவையோ
மாமனென வந்து வழக்குரைத்த வேணியிடை
ஆமணிவோன் மணிக்கூடல் அங்கயற்க ணாயகியே. (32)

மருளார் மனத்துன் மலரடியைப் பேணா
திருளார் குழுவோ டிணங்குமெனை யாள்குவையோ
தெருளார் வரகுணர்க்குச் சிவலோகங் காட்டியோர்
அருளாளர் வாழ்கூடல் அங்கயற்க ணாயகியே. (33)

சித்திர மென்னத் திகழ்மடவார்க் காளாகிக்
குத்திர மேய கொடியேனை யாள்குவையோ
பத்திரற்கு வீணை பரிந்தே பகைவெலுமால்
அத்திரர்வாழ் கூடனகர் அங்கயற்க ணாயகியே. (34)

---

30. காழ்த்த - முற்றிய. காவலனை - சோழனை. பாம்புரி - அகழ். இதில் சோழனை மடுவில் வீழ்த்திய திருவிளையாடல் வந்தது.

31. சுலவா - சுழன்று. ஒருவற்கு - ஒருமழவனுக்கு. ஒருவன் - சிவபெருமான். இதில் உலவாக் கோட்டையருளிய திருவிளையாடல் வந்தது.

32. ஆம் - நீர்; கங்கை. இதில் மாமனாக வந்து வழக்கு உரைத்த திருவிளையாடல் வந்தது.

33. இருள் - அறியாமை. தெருள் - தெளிந்த அறிவு. இதில் வரகுணனுக்குச் சிவலோகம் காட்டிய திருவிளையாடல் வந்தது.

34. குத்திரம் - வஞ்சகம். பத்திரன் - பாணபத்திரன். மால் அத்திரர் - திருமாலாகிய அம்பை உடைய சிவபெருமான். இதில் விறகு விற்ற திருவிளையாடல் வந்தது.

நேரலர்கட் கஞ்சியுனை நிமிடப் பொழுதேனும்
ஓரலனாய்த் தீமைமிக வுற்றேனை யாள்குவையோ
சேரலன்பாற் செல்லத் திருமுகம்பா ணர்க்கருளி
ஆரணிகோ வாழ்கூடல் அங்கயற்க ணாயகியே. (35)

நையமன நின்றனுரு நாடிப் பணிந்துதுதித்
துய்ய வறியா துழல்வேனை யாள்குவையோ
செய்யமனப் பாணர்க்குச் சேர்மழையிற் பொற்பலகை
ஐயனிடு கூடனகர் அங்கயற்க ணாயகியே. (36)

வசையாருந் தீய வழிமருவி நின்பால்
நசையாது மின்றியுறை நாயேனை யாள்குவையோ
இசைவாது வெல்லவோ ரேழைக் கருள்செய்
தசையா னுறைகூடல் அங்கயற்க ணாயகியே. (37)

உன்னை யுனதருளை யுன்னா தனுதினமும்
தன்னை மதித்துத் தருக்குமெனை யாள்குவையோ
மன்னை வுறச்செய்த வன்றிக் குருளைகளுக்
கன்னையனை யான்கூடல் அங்கயற்க ணாயகியே. (38)

தேக்கிய வின்பவழி தேராது துன்பவழி
ஆக்கிய வொப்பரிய வற்பனையு மாள்குவையோ
பாக்கிய வேனப் பறழ்களை மந்திரியா
ஆக்கிய கூடனகர் அங்கயற்க ணாயகியே. (39)

---

35. நேரலர்கட்கு - பகைவர்களுக்கு. ஓரலனாய் - தியானிக்காதவனாகி. பாணர்க்கு - பாணபத்திரர்க்கு. ஆர் அணி கோ - ஆத்திமாலையை அணிந்த சிவபெருமான். இதில் திருமுகம் கொடுத்த திருவிளையாடல் வந்தது.

36. இதில் பலகையிட்ட திருவிளையாடல் வந்தது.

37. நசை - அன்பு. ஓர் ஏழைக்கு - பாணபத்திரர் மனைவிக்கு. அசையான் - சலனமில்லாதவன்; தாணு. இதில் இசைவாது வென்ற வரலாறு வந்தது.

38. மன் நைவு - மிக்க வருத்தம். வன்றிக் குருளைகள் - பன்றிக்குட்டிகள். இதில் பன்றிக்குட்டிகளுக்கு முலை கொடுத்த திருவிளையாடல் வந்தது.

39. ஏனப் பறழ்களை - பன்றிக்குட்டிகளை. இதில் பன்றிக் குட்டிகளை மந்திரிகளாக்கிய திருவிளையாடல் வந்தது.

நின்ஞம மென்று நியம முறச்செபியா
துன்ஞ ரருளேவிழை வுற்றேனே யாள்குவையோ
கொன்ஞருங் காரிக் குருவிக் கருள்புரிந்த
அன்ஞன் புகழ்க்கூடல் அங்கயற்க ணுயகியே. (40)

காரை யுறழ்கரத்தா யென்று கசடர்கடம்
பேரை யியம்பியலே பேதையனே யாள்குவையோ
நாரை யுறமுத்தி நல்கி யருள்புரிந்த
ஆரையணி வார்கூடல் அங்கயற்க ணுயகியே. (41)

பாலவாய் மேவுதமிழ்ப் பாக்களினுன் ருள்பரவா
தேலவா யோதியரை யேத்துமெனே யாள்குவையோ
சாலவா யொருவழுதி தான்காணப் பாம்புசுலாய்
ஆலவா யாங்கூடல் அங்கயற்க ணுயகியே. (42)

வம்பெய்து கொங்கை மடவாரைப் போற்றியுனே
நம்பெய்த லில்லாத நாயினேயு மாள்குவையோ
கும்பெய்து தானேயுடைக் கோனஞ்சச் சுந்தரப்பேர்
அம்பெய்த கோன்கூடல் அங்கயற்க ணுயகியே. (43)

தேன்ருேய் சுவைத்தமிழைத் தெள்ளித் தெளியாது
மான்ருேய் விழியால் மயங்குமெனே யாள்குவையோ
ஏன்ருே ருயர்ந்தோ ரிழிந்தோ ரெனும்பலகை
ஆன்ருேர்க் கருள்கூடல் அங்கயற்க ணுயகியே. (44)

---

40. நியமம் - விரதம். கொன் - பெருமை. காரிக்குருவி - காரியாகிய குருவி; வலியான். இதில் கரிக்குருவிக்கு உபதேசம் செய்த திருவிளேயாடல் வந்தது.

41. ஆரை - ஆத்தி மலரை. இதில் நாரைக்கு முத்தி கொடுத்த திருவிளேயாடல் வந்தது.

42. பால் அவாய் - பாலேப்போன்று. ஏலவாய் ஓதியரை - மயிர்ச் சாந்தைத் தன்னிடத்தே பெற்ற கூந்தலே உடைய பெண்களே. சால ஆய் - நூல்களே நன்ருக ஆராய்ந்த. சுலாய் - சுற்றி. இதில் திருவால வாயான வரலாறு வந்தது.

43. வம்பு - கச்சு. நம்பு - விருப்பம். கும்பு - கூட்டம். இதில் சுந்தரப் பேரம்பு எய்த திருவிளேயாடல் வந்தது.

44. ஏன்ருேர் - தாங்கிய புலவர்கள். பலகை - சங்கப்பலகை. ஆன்ருேர்க்கு - புலவர்க்கு. இதில் சங்கப் பலகை கொடுத்த திருவிளேயாடல் வந்தது.

களித்த வுளமுங் கசடர்தமைச் சொல்வாயும்
ஒளித்த நடையு முடையேனை யாள்குவையோ
தளித்ததொடைப் பெம்மான் றருமிக்குப் பொற்கிழியன்
றளித்த புகழ்க்கூடல் அங்கயற்க ணாயகியே. (45)

சித்தநா வுடல்நின்பாற் செலுத்திவழி படலின்றி
மத்தனாய்த் திரிந்திடுமிம் மாண்பிலியை யாள்குவையோ
கத்தனார் கீரனை நீர்க் கரையேற்றி யாண்டருளும்
அத்தனா ருறைகூடல் அங்கயற்க ணாயகியே. (46)

இகத்தியலும் வழியிதுவென் றெண்ணாம லின்பனைத்தும்
உகத்தியங்கி நாள்கழிக்க லுற்றேனை யாள்குவையோ
மிகத்தியங்கு கீரனுக்கு விமலரரு ளாலியலைந்
தகத்தியனார் நவில்கூடல் அங்கயற்க ணாயகியே. (47)

துங்கத்தார் நின்கோயில் தொண்டுசெயா துட்டருக்கிப்
பங்கத்தார்க் காளாமிப் பாவியினை யாள்குவையோ
சங்கத்தார் மாறு தணித்தே யராவணிந்த
அங்கத்தார் வாழ்கூடல் அங்கயற்க ணாயகியே. (48)

இணங்குமற வாற்றினிடை யேகாத மூடர்
கணங்குழுமி நிற்பாடக் கல்லேனை யாள்குவையோ
பிணங்குமிடைக் காடனுளப் பேதகற்றி ஆண்டவனே
டணங்கரசாய்க் கூடல்வளர் அங்கயற்க ணாயகியே. (49)

---

45. களித்த - இறுமாந்து மகிழ்ந்த. ஒளித்த நடை - மறைவாக மேற்கொண்ட தீய ஒழுக்கம். தளித்த தொடை - தேன் துளிக்கும் மாலை. இதில் தருமிக்குப் பொற்கிழியளித்த திருவிளையாடல் வந்தது.

46. நீர்க்கரை - பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தின் கரை. இதில் கீரனைக் கரையேற்றிய திருவிளையாடல் வந்தது.

47. இயல் ஐந்து - தமிழுக்குரிய இலக்கணம் ஐந்து. இதில் கீரனுக்கு இலக்கணம் உபதேசித்த வரலாறு வந்தது.

48. துங்கத்தார் - தூயவர் சேரும். பங்கத்தார்க்கு - குற்றம் உடைவர்களுக்கு. ஆளாம் - ஏவலனாகின்ற. மாறு - கலகம். இதில் சங்கத்தார் கலகம் தீர்த்த திருவிளையாடல் வந்தது.

49. மூடர் கணம் குழுமி - அறிவிலிகளின் கூட்டத்தில் கூடி. பேது - பேதம்; வேறுபாடு. இதில் இடைக்காடன் பிணக்குத் தீர்த்த திருவிளையாடல் வந்தது.

மலைவீசு முத்தே மயிலே மரகதமே
உலைவீசு பொன்னேயென் றேதேனை யாள்குவையோ
வலைவீசி முன்ன மணந்தபெரு மானுயிரே
அலைவீசு நீர்க்கூடல் அங்கயற்க ணாயகியே. (50)

கந்தடருங் களியானைக் காவலனே யெனச்சிதடன்
முந்தணவித் துதித்தலையும் முழுமகனை யாள்குவையோ
மந்தணத்தைப் பெருந்துறையின் மாணிக்க வாசகப்பேர்
அந்தணருக் கருள்கூடல் அங்கயற்க ணாயகியே. (51)

நயமாக்குஞ் செஞ்சுவைப்பா நான்கினையு மூடர்கடம்
வயமாக்கி மிகவருந்திம் மாண்பிலியை யாள்குவையோ
சயமாக்கும் பரசணிந்த சம்புமுனஞ் சம்புவினை
அயமாக்கும் புகழ்க்கூடல் அங்கயற்க ணாயகியே. (52)

குன்றோடு வல்லிரும்பாங் குணமருவி யெவ்விடத்தும்
சென்றோடுஞ் சிந்தையுடைச் சிறியனையு மாள்குவையோ
மன்றோடு மன்பர்மனம் வாழ்பரமன் பரிநரியா
அன்றோடப் புரிகூடல் அங்கயற்க ணாயகியே. (53)

எண்சுமந்த செந்தமிழை எண்ணிஎண்ணித் துன்பமரீஇப்
புண்சுமந்த நெஞ்சமுடைப் புல்லியனை யாள்குவையோ
மண்சுமந்து பின்னர் வடுச்சுமந்த மாதேவன்
அண்சுமந்த கூடனகர் அங்கயற்க ணாயகியே. (54)

---

50. மலை வீசும் முத்தே - இமய மலையாகிய பர்வதராசன் தந்த முத்துப்போன்ற தாயே. இதில் வலைவீசின திருவிளையாடல் வந்தது.

51. கந்து அடரும் - கட்டுத்தறியை முறிக்கும். சிதடன் முந்து அணவி - குருடன்முன்பு சென்று. முழு மகன் - மூடன். மந்தணத்தை - இரகசியமாகிய உபதேசத்தை. இதில் வாதவூரடிகளுக்கு உபதேசித்த திருவிளையாடல் வந்தது.

52. பரசு - மழு. சம்புவினை அயம் ஆக்கும் - நரிகளைப் பரிகள் ஆக்கிய. இதில் நரிபரியாக்கிய திருவிளையாடல் வந்தது.

53. மன்றில் வாழ்வதோடு, அன்பர் மனத்திலும் வாழ் பரமன். இதில் பரிநரியாக்கிய திருவிளையாடல் வந்தது.

54. அண் சுமந்த - அண்ணுதலை ஏற்ற. இதில் மண்சுமந்த திருவிளையாடல் வந்தது.

பரசிற் சுகமருணின் பாதம் பணிந்துன்பால்
விரசற் குளந்துணியா வீணனை நீ யாள்குவையோ
வரசண் பையர்தலைவர் வந்தே சுரந்தீர்த்
தரசற் கருள்கூடல் அங்கயற்க ணுயகியே. (55)

துளிக்குஞ் சுவைத்தமிழைச் சொல்லித் துதியாதே
களிக்கும் பயனறியாக் கள்வனை நீ யாள்குவையோ
தெளிக்கு மறைச்சிறுவர் தீச்சமணை மாற்றி
அளிக்குந் தமிழ்க்கூடல் அங்கயற்க ணுயகியே. (56)

மறம்பயனுக் கொண்டசில மானிடரைப் போற்றித்
திறம்புமதி பாதகனுந் தீயனை நீ யாள்குவையோ
புறம்பயத்துச் சான்ரும் பொருளை யழைத்த
அறம்பயனுர் கூடனகர் அங்கயற்க ணுயகியே. (57)

வம்போடு நெஞ்சு மழையோடு கண்களுமாய்த்
துன்போடு பாவாற் றுதிக்குமெனை யாள்குவையோ
......................மெல்லோரும் பூசையுவந்
.... (58)

---

55. பரசின் - புகழ்ந்தால். விரசற்கு - கலப்பதற்கு. வரசண்பையர் தலைவர் - மேலான சீகாழிக்குத் தலைவராகிய திருஞான சம்பந்தப் பெருமான். அரசற்கு - கூன் பாண்டியனுக்கு, இதில் பாண்டியன் சுரம் தீர்த்த வரலாறு வந்தது.

56. மறைச் சிறுவர் - ஞான சம்பந்தர், இதில் சமணரை வென்ற திருவிளையாடல் வந்தது.

57. புறம்பயம் - திருப்புறம்பயம் என்னும் தலம். சான்ரும் பொருள் - வன்னியும், கிணறும், இலிங்கமும். இதில் வன்னியும் கிணறும் இலிங்கமும் சாட்சியாக அழைத்த வரலாறு வந்தது.

கடம்பவன வல்லி பதிகம்

(கட்டளைக்கலித்துறை)

1. தூமேவு வீரந் திருஞான
மூன்றையுந் தொண்டரெல்லாம்
தாமேவு வண்ண மளிப்பாயென்
ருன்றவர் சாற்றுதல்கேட்
டேமேவு நின்சரண் சார்ந்தே
னிவற்றை யெளிதருள்வாய்
மாமேவு வானவர் வாழ்த்துங்
கடம்ப வனவல்லியே.

2. வலக்கண் டிருவிடக் கண்வாணி
நெற்றியில் வாய்த்தொளிரும்
புலக்க ணறிவு மகளென
நூல்கள் புகல்வதுகேட்
டலக்கண் விலக்குநின் ருளடைந்
தேனரு ளன்பர்கள்மும்
மலக்கண் ணடையுறு கண்டீர்
கடம்ப வனவல்லியே.

---

1. திரு - செல்வம். ஏ - பெருமை. கடம்பவனவல்லி - மதுரையில் எழுந்தருளியிருக்கும் அங்கயற்கணம்மை.

2. அம்பிகையின் வலக்கண் திருமகள், இடக்கண் கலைமகள், நெற்றிக்கண் ஞானசக்தி யென்பர். திரு - திருமகள். புலக்கண் - ஞானக்கண். அறிவு மகள் - ஞானசக்தி. அலக்கண் - துன்பத்தை. மும்மலக்கண் அடை உறுகண் - மும்மலத்தால் அடையும் துன்பத்தை. தீர் - தீர்க்கும்

3. விந்தா டவிக்கன்றி நின்பாத
தாமரை மேவுறலென்
சிந்தா டவிக்கியை யாதுகொ
லோசெக மீன்றவன்னே
சந்தா டவிசண்ப காடவி
கற்ப தருவடவி
வந்தா ரடவி பலசூழ்
கடம்ப வனவல்லியே.

4. தாயா முனக்குத் தமியேன்
குறைகளைச் சாற்றனன்றே
ஈயார் தமிழ்ச்சுவை யாயா
ரிறுமாந் திருப்பவர்பாற்
போயா சகஞ்செய விட்டுவிடே
லென்றன் புத்தமுதே
வாயார வாழ்த்த வருள்வாய்
கடம்ப வனவல்லியே.

5. புத்தியி லேன்விழ லுக்கிறைப்
பேனின்றன் பொன்னடிசேர்
பத்தியி லேனெனி னுஞ்சரண்
சார்ந்தனன் பார்த்தருளெண்
சித்தி தருமமிழ் தக்கட
லின்மணித் தீவகத்தின்
மத்தியில் வில்வ வனஞ்சார்
கடம்ப வனவல்லியே.

---

3. அம்பிகை விந்தமலைக் காட்டில் வாழ்வதாகக் கூறுவது மரபு; அதனால் விந்தியாசலநிவாசினி என்ற திருநாமம் அவளுக்கு உண்டாயிற்று. (லலிதா சகசிர நாமம், 336.) சிந்தாடவிக்கு - மனமாகிய காட்டிற்கு. சந்தாடவி - சந்தனவனம். கற்பதரு அடவி - கற்பகக் காடு, வந்து ஆர் அடவி பல - காற்று நிறைந்த பல காடுகள்.

4. தமியேன் - துணையின்றித் தனியாக உள்ள அடியேன்.

5. விழலுக்கு இறைப்பேன்: 'விழலுக்கு நீர் இறைப்பது' என்பது பழமொழி. அமிழ்தக் கடலினிடையே உள்ள மணித் தீவத்தில் சிந்தாமணிக் கிருகத்தில் அம்பிகை எழுந்தருளியிருக்கிருள்.

6. ஊனார் மயறீர் வியாத
 னுதிட்டிர னேங்குவிறற்
கூனார் சிலைவிச யன்னன்றி
 நின்புகழ் கூறுவதற்
கியானா ரெனினுஞ் சரண்புகுந்
 தேனகற் றென்குறையை
வானார் முகில்படி யுஞ்சீர்க்
 கடம்ப வனவல்லியே.

7. ஆவா நினதடி யெண்ணாமல்
 வீண்செய லாற்றிவெய்ய
தீவாய் விழுபுழுப் போலநொந்
 தேனின்று தேர்ந்தடைந்தேன்
தேவாதி தேவ னிடத்தாய்
 நினையன்பிற் சேவைசெய
வாவா வினிதரு ளீவாய்
 கடம்ப வனவல்லியே.

8. பாரிற் றருவென மாந்தரைப்
 பாடிப் பயனின்றியே
தாரித்த லின்றிநின் பாலே
 யடைக்கலஞ் சார்ந்தனனால்
ஏரிப் புனலன்ன பொன்னே
 யருட்புய லேயமிழ்த
வாரித் தடமணித் தீவக்
 கடம்ப வனவல்லியே.

---

6. ஊனார் மயல் - உடலில் பற்று வைக்கும் மயக்கம். உதிட்டிரன் - தருமபுத்திரன். கூனார் சிலை - வளைவையுடைய வில்லை. விசயன் - அருச்சுனன். விசயன்னன்றி: விரித்தல் விகாரம். யான் ஆர் - அடியேன் என்ன தகுதி உடையேன். என் குறையை அகற்று.

7. ஆவா - அந்தோ. தேவாதி தேவன் இடத்தாய் - மகாதேவனுடைய வாமபாகத்தில் உள்ளாய்; இடத்திலுள்ள தாயே எனலும் ஆம்.

8. தரு என - கற்பகமென்று. தாரித்தல் இன்றி - அமைதி பெறுவதில்லாமல். அருள் புயலே - அருள் வழங்குவதில் மேகம் போன்றவளே.

9. அன்பே யிலாதவர் செய்யுங்
கொடிய வவமதிப்பால்
துன்பே யடையு மனத்தேனை
யாளத் தொடங்குவையோ
இன்பே செறிமது ராபுரி
யன்ப ரிதயமுற்றோய்
வன்பே சமைமணித் தீவக்
கடம்ப வனவல்லியே.

10. காணிக்கை வைத்தம ரேசர்
வணங்குநின் கான்மலரைப்
பேணித் தொழுது நினைக்க
வருள்செய் பெரியம்மையே
ஆணிப்பொன் வில்லி தனக்கமிழ்
தேயகி லாண்டம்பெற்ற
மாணிக்க மேமணித் தீவக்
கடம்ப வனவல்லியே.

11. நற்றவர் கற்றவர் நாவலர்
காவலர் ஞானமிகப்
பெற்றவர் தம்முண் மகிடனைப்
போற்றவப் பேறுதனை
உற்றவ ராரவன் சென்னிநின்
றுருள்பெற் றுரைக்குமல்லால்
மற்றவ ரார்சொல வல்லார்
கடம்ப வனவல்லியே.

---

9. மதுராபுரி அன்பர் - சோமசுந்தரக் கடவுள். வன்பு - வலிமை.

10. அமரேசர் - இந்திரன். ஆணிப் பொன் வில்லி - உயர்ந்த பொன்மலையாகிய மேருவை வில்லாகக் கொண்ட சிவபெருமான்; "ஆணிப் பொன் வில்லிபுணர் மாணிக்க வல்லி" (மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத்தமிழ்.)

11. நற்றவர் - நல்ல தவம் புரியும் முனிவர். நாவலர் - பாப்பாடுவதில் வல்லவர். காவலர் - மன்னவர். அவன் சென்னி உரைக்கும்: மகிடன் தலையின்மேல் நின் தாள் படிதலால் அவன் பெரும் பேறு பெற்றவன் என்றபடி.

ஸ்ரீ சுந்தரேசுவரர் துதி

(அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

1. பொற்ரு மரைப்பூந் தடமுமரி
பூசித் தரிய பேறுமிகப்
பெற்ரு னெனவான் ஞேரெடுத்துப்
பேசு மமலன் சினகரமும்
அற்ரூர்க் குதவு மங்கயற்க
ணம்மை திருக்கோ யிலுங்கண்டோர்
உற்ரூர் பாசப் பிணியறவே
யுடையா ரகில வுலகமுமே.

2. வையை நதிசூழ் தென்மதுரை
வாழு மமலன் றிருவருளால்
மெய்யை யுறுவீட் டின்பமெலாம்
மேவ லாகும் விழைநெஞ்சே
பொய்யை விழையிற் பயனெவனீ
புகலா யவனைப் பொருந்தாயேல்
வெய்யை பின்னை யுய்யைமிக
வீணே யுடையாய் விளம்பிடிலே.

---

1. அரி - இந்திரன் சினகரம் - கோயில். பாசப்பிணி அறவு உற்ருர் ; அறவு - அறுதலை.

2. மெய்யை விழை. வெய்யை - கொடியாய். உய்யை - உய்ய மாட்டாய்.

3. தாயைப் புணர்ந்து தந்தைதனைத்
தடிந்திட் டோனு மாரியன்றன்
வேயை யுறுதோண் மனைவிழைந்த
வெய்ய பாவி தானுமருள்
மேய கதைநீ கேட்டறிந்தும்
விளங்கு கூட ஞயகன்சீர்
தூயை யாக வுரைத்துரைத்துத்
தொழாமை யென்னே சொன்னெஞ்சே.

4. என்ன வென்ன சொற்றிடினு
மெனக்கு வசமா காதுதிரிந்
தன்ன மென்னத் தனமென்ன
ஆடை யென்ன வாவன்மரீஇத்
துன்ன வென்ன துயருற்ருய்
சோதி மதுரைச் சீர்கேட்கக்
கன்ன மென்ன புண்ணியஞ்செய்
தனவோ வுரைத்தி கடைநெஞ்சே.

5. மாயா மயமிவ் வுடலமென
மதியா தரிவை மாரைவிழைஇ
நோயா னுடங்கி வருந்தினையால்
நுவலக் கேட்டி மடநெஞ்சே
தாயா யுயிர்க்குத் தண்ணளிசெய்
தாணு வேணு புரத்தலைவன்
தேயா வளமார் தென்மதுரை
சேறி நலங்கள் சேருதற்கே.

---

3. தந்தையைத் தடிந்திட்டோன் அருள் மேய காதையென்றது மாபாதகம் தீர்த்த திருவிளையாடலை. ஆரியன் - குரு. வேயை உறு - மூங்கிலைப் போன்ற. குருவின் மனைவியை விழைந்தவன் அருள் பெற்றதை அங்கம் வெட்டின திருவிளையாடலால் அறியலாம்.

4. அன்னம் - சோறு. மரீஇ - பொருந்தி. துன்ன - சேர்ந்திருந்தனுல். என்ன துயர் உற்ருய் - எத்தகைய துயரத்தை நீ இதுகாறும் அடைந்தாய். சோதி - சொக்கலிங்கப் பெருமான். கன்னம் - கர்னம்; காது.

5. விழைஇ - விரும்பி. வேணுபுரத்தலைவன் - சீகாழியில் பிறந்த ஞானசம்பந்தர். தேயா வளம் - குறையாத செல்வமாகிய அருளை. ஆர் - நிரம்பப் பெற்ற. சேறி - செல்வாயாக.

6. கூட னகரி னன்பருக்காக்
குணங்கள் கடந்த வமலனெட்டெட்
டாடல் புரிந்தா னியாவரையு
மாடல் புரிந்தான் அடியவரை
நாடல் புரிந்தான் மடநெஞ்சே
நவிலக் கேட்டி சிறிதேனும்
வாடல் புரியா திருத்தியவன்
மலர்ப்பூந் தாளை வணங்குதியே.

7. வளமார் மதுரை யரன்சீரை
வாயால் வழுத்தி யவன்பதத்துத்
தளமார் மலரிட் டருச்சித்துத்
தகைசால் துதியாற் றேத்தரித்தே
உளமாங் கவன்பா லுறுத்தினருக்
குறுகண் ணியாது மில்லையாமால்
களமார் தீயர்ச் சேர்பாவங்
கலவார் கலப்பார் கவின்றிருவே.

8. திருவு முருவுந் திறமுமெங்குஞ்
சேருங் கீர்த்தி யோடறிவும்
மருவு மருவார் துயரமில்லை
வண்மை யாவு மருவுவரால்
கருவுங் குறியுங் குணமுமுக்
காலங் கடந்தே யருவுருவோ
டருவு முருவுங் கடந்தொளிரு
மமலன் மதுரை யணைந்தவரே.

---

6. எட்டெட்டு ஆடல் - அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்களை.

7. தகை - தகுதி ; அழகுமாம். உறுத்தினருக்கு - பொருந்தச் செய்தவருக்கு. உறுகண்- துன்பம். களம் - கள்ளம் ; வஞ்சனை. உறுத்தினர் கலவார். திரு கலப்பார் - செல்வத்தைப் பொருந்துவார்.

8. மருவார் - பகைவரால் உண்டாகும். கரு - பிறப்பு, குறி - திருவுருவம் ; பெயருமாம். முக்காலம் - முக்காலமும் ; உம்மை தொக்கது.

9. ஆல வாயி லமர்ந்தருளு
மமல னருளை யன்றிநெஞ்சே
சால வாயின் வேறுதுணை
சாற்றற் குண்டோ வவன்பெயரைக்
கோல வாயி னுரைத்துரைத்துக்
குறித்தே யவன்றாண் மலரிருப்பின்
சீல வாயி னருள்புரிவன்
றீர்ப்பன் றுயர மியாவையுமே.

10. செல்வக் கூட னகருறையுஞ்
சிவனைப் பணிந்து செழுஞ்சோதி
வில்வத் தளிரோ டிளமதியம்
வேய்ந்த வேணி விகிர்தனே
எல்வத் திரமைந் துடையாயெம்
மீசா வாச விதழியுள்ளாய்
மல்வக் கரையா வெனநிதமும்
வாழ்த்தி வணங்கு மடநெஞ்சே.,

---

9. சால ஆயின் - நன்றாக ஆராய்ந்தால். அவன் தாள் மலர் குறித்தே; குறித்து - தியானித்து. சீல ஆயின் - எளிமையையுடைய அன்னையைப் போல்.

10. எல் வத்திரம் ஐந்து - ஒளியையுடைய திருமுகங்கள் ஐந்து; ஈசானம், தத்புருஷம், அகோரம், வாமதேவம், சத்தியோஜாதம் என்பன, இதழி - கொன்றை; ''நறுங்கொன்றைப் போதி னுள்ளான்'' (அப்பர்.) மல் வக்கரையா - வளம் பொருந்திய திருவக்கரை என்றும் தலத்தில் உள்ளவனே

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி

கயற்கண்ணி மாலை

அங்கயற்கண்ணி மாலை

கடம்பவனவல்லி பதிகம்

ஸ்ரீ சுந்தரேசுவரர் துதி

மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர் உ. வே சாமிநாத ஐயர் நூல்நிலைய வெளியீடுகள்

1. இலக்கியம்

		ரூ.	பை.
1.	கம்பராமாயணம்—பாலகாண்டம், விரிவுரையுடன்	12	00
2.	கம்பராமாயணம்—அயோத்தியாகாண்டம், விரிவுரையுடன்	அச்சில்	
3.	கம்பராமாயணம்—ஆரணிய காண்டம், விரைவுரையுடன்	12	00
4.	கம்பராமாயணம்—கிட்கிந்தா காண்டம், விரிவுரையுடன்	12	00
5.	கம்பராமாயணம்—சுந்தரகாண்டம், விரிவுரையுடன்	12	00
6.	கம்பராமாயணம்—யுத்தகாண்டம், விரிவுரையுடன், பகுதி-1	12	00
7.	கம்பராமாயணம்—யுத்தகாண்டம், விரிவுரையுடன், பகுதி-2	12	00
8.	கம்பராமாயணம்—யுத்தகாண்டம், விரிவுரையுடன், பகுதி-3	12	00
9.	கம்பராமாயணம்—யுத்தகாண்டம், விரிவுரையுடன், பகுதி-4	12	00
10.	சூளாமணி-குறிப்புரையுடன்	12	00
11.	தக்கயாகப் பரணி—ஸ்ரீ ஐயரவர்களின் சொந்தப் பதிப்பு	6	50
12.	பெருங்கதை ஷ ஷ	16	00
13.	மூவருலா—பழைய உரையுடன்	அச்சில்	
14.	கப்பற்கோவை—குறிப்புரையுடன்	3	00
15.	நளவெண்பா—விளக்கவுரையுடன்	5	00
16.	திருக்குறள்—ஒரு பழையவுரையுடன்	4	00
17.	திருக்குற்றால நாதருலா	2	25
18.	அகிலாண்டநாயகி மாலை—குறிப்புரையுடன்	0	60
19.	சேக்கிழார்பிள்ளைத்தமிழ்	1	50
20.	தமிழ்ப்பா மஞ்சரி—ஐயரவர்களின் பாடல்கள், பகுதி-1	2	00
21.	,, ,, ,, பகுதி-2	2	50

2. இலக்கணம்

22.	நவநீதப்பாட்டியல்—மூலமும் உரையும்	2	00
23.	யாப்பருங்கலக் காரிகை	4	50

3. சமயம்

		ரூ.	பை
24.	கமலாலயச் சிறப்பு—குறிப்புரையுடன்	5	00
25.	திரு அம்பர்ப்புராணம்—குறிப்புரையுடன்	5	00
26.	திருவாசக வியாக்கியானம்—அநுபூதி உரை	அச்சில்	

4. கலைகள்

27.	பரதசேனுபதீயம்—நாட்டியம்	1	25
28.	அபிநய தர்ப்பணம்—படங்களுடன்	5	00
29.	மகாபரத சூடாமணி, பகுதி-1	10	00
30.	மகாபரத சூடாமணி, பகுதி-2	5	00
31.	திருக்குற்ருலக் குறவஞ்சி	1	25
32.	கும்பேசர் குறவஞ்சி	1	50

5. நீதி

33.	மநுவிஞ்ஞானேசுவரீயம்	4	00

6. உரைநடை

34.	மகாவித்துவான் மீனுட்சி சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள் சரித்திரச் சுருக்கம், பகுதி-1	3	00
35.	ஷை ஷை பகுதி-2	2	55
36.	ஐயரவர்கள் வாழ்க்கை வரலாறு	0	10
37.	ஐயரவர்கள் வாழ்க்கையும் செயற்கரிய செயலும்	0	40
38.	நன்மாணுக்கர்	0	60

7. சுவடிகளின் விளக்கம்

39.	சுவடிகளின் நாமாவளி	0	37
40.	முதல் 43 வரை சுவடிகளின் விளக்கம், 4 பகுதிகள் ஒவ்வொன்றும் ரூபாய் 10/- வீதம்	40	00

குறிப்பு: கம்பராமாயணம் முழுவதும் ஒரே தடவையில் வாங்கினுல் 25% கழிவு உண்டு. ஏனைய புத்தகங்கள் ஒரே தடவையில் ரூ. 15/-க்கு மேல் வாங்கினுல் 20% கழிவு உண்டு.